

หนึ่ง

นางมารแห่งเหวินเยว่



แสงสีทองพาดผ่านขอบฟ้า เผยให้เห็นอาคารที่ตั้งอยู่กลางหมู่บ้านที่เต็มไปด้วยผู้คน บ่ายขนาดใหญ่บอกชัดว่าที่นี่ไม่ใช่หมู่บ้านธรรมดา แต่เป็นสถานที่ตั้งของกลุ่มการค้าเหวินเยว่ กลุ่มการค้าขนาดใหญ่ที่แยกตัวโดดเดี่ยวจากแคว้นทั้งปวง สิ่งที่ทำให้เหวินเยว่สามารถแยกตัวออกมาปกครองตนเองได้โดยไม่พึ่งพาอำนาจใด ก็เพราะสิ่งที่อยู่ในมือของพวกเขาไม่ใช่สินค้าทั่วไป แต่พวกมันคืออาวุธ ไม่ว่าจะเป็นธนู ดาบ หอก และทวน ที่ได้มาจากพวกเขา นั้นล้วนเป็นอาวุธชั้นเลิศที่ใช้กันในกองทัพ แต่ราคาของพวกมันก็สูงอย่างน่าใจหายเช่นกัน

อาวุธทั้งหมดของพวกเขาล้วนทำมาจากเหล็กกล้าชั้นดี มีทั้งความคมและความคงทน มีใครบ้างไม่อยากจะเสริมแสนยานุภาพของกองทัพด้วยอาวุธที่ดีเช่นนั้น ไหนจะเรื่องการขายยารักษาโรคให้แก่ร้านค้าและคลังของเมืองหลวงอีกหลายแห่ง ดังนั้นกลุ่มการค้าเหวินเยว่จึงเต็มไปด้วยอิทธิพลและความร่ำรวย จนอาจกล่าวได้ว่าพวกเขามีทรัพย์สินมากเท่าแคว้นขนาดเล็กแคว้นหนึ่ง

ผู้กุมอำนาจสูงสุดเหนือกองกำลังทั้งหมดของกลุ่มการค้าเหวินเยว่คือสตรีนาม ‘เหวินเหิงเยว่’ แม้เพียงรูปร่างภายนอกก็ทำให้ผู้คนยอมสยบแทบเท้าของนาง...ผิวขาวราวกับหิมะ ผมและดวงตาดำขลับเหมือนนยามรัตติกาล

ริมฝีปากแดงสดรากับย้อมด้วยโลหิต ทว่าความงามนั้นซ่อนเร้นซึ่งอันตราย
เหวินเหิงเยว่เป็นสตรีที่โหดเหี้ยม เด็ดขาด และฉลาดหลักแหลม มิเช่นนั้นนางจะกุมอำนาจปกครองกลุ่มการค้ามาตั้งแต่ยังเยาว์วัยได้อย่างไร พวกเขา
เขาค้าขายอาวุธและยา ย้อมเต็มไปด้วยพยัคฆ์และอสรพิษมากมายหลาย
ประเภท หากไม่โหดเหี้ยมนำเกรงขามให้มากพอ เช่นนั้นจะปกครองคนเหล่านี้
ได้อย่างไร ยังไม่นับพวกคู้ค้าที่เต็มไปด้วยเขี้ยวเล็บเหล่านั้นอีกเล่า ดังนั้นเมื่อนาง
จะดูน่าหวาดกลัวไปเสียหน่อย แต่คนส่วนใหญ่เต็มใจจะอยู่ภายใต้ความ
เหี้ยมโหดเช่นนี้ของนาง

ประตูปานนั้นถูกผลักให้เปิดออก ผู้ที่ก้าวเข้ามาด้านในเป็นสตรีงดงาม
ในชุดคลุมยาวสีดำริมขอบสีแดง ผมสีรัตติกาลของนางรวบขึ้นไว้สูงจนมองเห็น
ท้ายทอยขาว เหนือขึ้นไปคือปิ่นปักผมที่ทำจากหยกเขียวจักรพรรดิที่เรียบสนิท
เป็นสีเดียวกัน ไม่มีริ้วสีอื่นแทรกแม้แต่หน่อย เพียงราคาของปิ่นหยกชิ้นนั้นก็
ยากจะประเมินค่าได้

อย่างก้าวของนางเต็มไปด้วยอำนาจ ผู้ที่เดินตามหลังก้มศีรษะลง พวกเขา
ไม่กล้าแม้แต่จะมองแผ่นหลังของนาง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยามที่เกิดเรื่อง
เช่นนั้นขึ้น

เหวินเหิงเยว่นั่งอยู่บนเก้าอี้ในตำแหน่งสูงที่สุดของห้องโถง ลำคอของ
นางตั้งตรง ปลายคางเชิดขึ้นเล็กน้อย ดวงตาสีดำสนิทสงบนิ่งราวกับก้อนหิวลิ
ยากที่จะอ่านได้ ทันใดนั้นก็มีชายสองคนที่โดนมัดมือไว้ด้านหลังถูกลากเข้ามา
โดยผู้คุมกันตัวใหญ่สองคน กล้ามแขนของพวกเขายิ่งใหญ่เท่าลำตัวของเด็กคน
หนึ่ง แม้กระทำได้เพียงนิด เกรงว่าร่างของผู้ถูกควบคุมคงหักคามือ

“นายหญิง นายหญิงได้โปรดให้ความเป็นธรรมแก่พวกเราด้วย พวก
เราถูกใส่ร้ายขอรับ” ชายคนนั้นอายุราวสามสิบหรือสี่สิบปี เขาก้มศีรษะจดพื้น
วิงวอนนางด้วยเสียงดัง “ข้าพเจ้าน้อยกับสหายไม่ได้ทำความผิดใดเลยขอรับ!”

ริมฝีปากสีแดงเรียบสนิท นางไม่ได้แสดงอารมณ์อื่นใด เพียงใช้หาง
ตามองผู้ที่ยืนอยู่ถัดออกไปเท่านั้น ชายผู้นั้นก้มศีรษะให้นาง ประสานมือไว้
เบื้องหน้าก่อนจะกล่าวรายงาน

“รายงานนายหญิง ชายสองคนนี้ถูกพบขณะที่กำลังขนอาวุธขึ้นรถม้า

ออกนอกหมู่บ้านขอรับ พวกเขาคงแอบขโมยอาวุธของพวกเราไปขาย”

ชายสองคนนี้ถูกพบในป่าขณะที่พวกเขากำลังจะขึ้นรถม้าเดินทางออกจากหมู่บ้าน เมื่อผู้คุ้มกันเข้าไปตรวจค้นจึงพบอาวุธจำนวนมากที่ถูกลักลอบนำออกไป การสั่งซื้อทุกครั้งต้องผ่านสายตาของนายหญิง ไม่ว่าจะมากหรือน้อยเพียงใด การกระทำเช่นนี้ก็ชัดเจนแล้วว่าพวกเขาเจตนาที่จะขโมย

ชายอีกคนที่ถูกจับนั้นอายุน้อยกว่า เขาก็มองโขกศีรษะกล่าวด้วยเสียงสิ้นเครือ “ข้าหน่วยกับสหายไม่ได้ลักลอบนำของออกไปจริงๆ นะขอรับ เพียงแต่พวกเราถูกใจให้ไปเผ่ารถม้าคันนั้น พวกเขายกจะให้พวกข้าน้อยชนเศษเหล็กที่เหลือจากการติดตามออกไปขาย”

คนที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ตัวนั้นเหยียดยิ้ม “เศษเหล็กเช่นนั้นหรือ” เสียงของนางเยือกเย็นจนทำให้คนฟังหนาวสั่นไปทั้งตัว “พวกเจ้าคงขายเศษเหล็กได้ราคามากสินะ ข้าถึงได้...เจอตัวเงินพวกนี้ในห้องของพวกเจ้า”

ชายทั้งสองคนเงยหน้า มองดูหญิงสาวที่โบกตัวเงินไปมาในอากาศอยู่ตรงหน้าแล้วยิงสายหน้า ราวกับมั่นใจว่านั่นไม่ใช่ตัวเงินของพวกตนอย่างแน่นอน ทันใดนั้นชายคนหนึ่งก็ก้มหน้าลง แม้เพียงแค่ครู่เดียวสตรีที่นั่งอยู่ตรงหน้าก็รู้ได้ทันที

“เปลี่ยนผ้าพวกเธอออก”

แม้จะแปลกใจแต่ผู้คุ้มกันก็ทำตามแต่โดยดี ชายสองคนนั้นดินเหนียวยิ่งขีดขึ้นมากแต่ไหน พวกเขาก็ตองเจ็บตัวมากเท่านั้น กระทั่งสองร่างนั้นเหลือเพียงเสื้อตัวในสีขาวเท่านั้น ผู้คุ้มกันไม่พบอะไรในตัวพวกเขา แต่นายหญิงกลับซึบลายนิ้วเรียวยาวนางไปที่ร่างนั้น

“เอาผ้าผูกเอวของพวกเธอมาให้ข้า”

ผู้คุ้มกันหยิบผ้าผืนนั้นมาม้วนให้ผู้ช่วย ผู้ช่วยจึงยื่นส่งต่อให้เจ้านายของตน หญิงสาวจับตรงปลายผ้าแล้วใช้มีรูดผ่านซ้ำๆ ตาของนางยังจับจ้องมองดูท่าทีกระวนกระวายใจของพวกเรา กระทั่งมือของนางหยุดที่เกือบกึ่งกลางผ้าผืนนั้น หญิงสาวพลิกด้านในตะเข็บออกดู จากนั้นสิ่งที่ปรากฏเบื้องหน้าก็คือกระดาดที่ถูกพับจนเล็กสอดไว้นั่น เมื่อคลี่ออกก็พบว่าเป็นตัวเงินสองร้อยตำลึง

“คนงานในโรงหลอมเหล็กมีเงินมากถึงเพียงนี้เชียวนะหรือ”

“นั่น...นั่นเป็นเงินเก็บของข้า และเงินที่ข้านำเศษเหล็กไปขายขอรับ หากจะมีความผิดก็เพราะข้านำเศษเหล็กไปขายโดยไม่ได้รับอนุญาตจากนายหญิงเท่านั้นขอรับ เรื่องชนอาวุธอะไร พวกข้าไม่รู้เรื่องเลย” เขายังยืนยันว่าตนเองเป็นผู้บริสุทธิ์ในเรื่องนี้ นายหญิงเหวินไม่สามารถเอาผิดพวกเขาได้

“เช่นนั้นหรือ พอได้เลย รอบๆ นี่มีหมู่บ้านอยู่สิบหมู่บ้าน หมู่บ้านที่มีโรงเหล็กคงมีราวสามหรือสี่ที่เท่านั้น ข้าจะส่งคนไปสอบถามที่ละหมู่บ้าน ดูว่าพวกเขาเคยซื้อเหล็กเนื้อดีจากเจ้าหรือไม่ ถ้าไม่...ข้าจะตัดนิ้วมือของพวกเขาเจ้าตามจำนวนหมู่บ้านเหล่านั้น ที่ละนิ้ว...ที่ละนิ้ว” เหวินเหิงเยว่พูดกึ่งหัวเราะในลำคอ ทว่ารอยยิ้มนั้นก็บอกชัดว่านางทำจริง!

ผู้ที่อยู่ในห้องโถงนั้นหนาวสะท้าน พวกเขาเชื่อเหลือเกินว่านายหญิงจะทำตามที่นางกล่าวจริงๆ แต่เพราะที่นี่คือดินแดนที่เต็มไปด้วยเสือและหมาป่า หากนางไม่โหดเหี้ยมเด็ดขาดจะสามารถปกครองคนจำนวนมากได้อย่างไร สตรีร่างแบบบางผู้นี้ขยับนิ้วหนึ่งครั้งก็สังหารผู้คนได้มากมาย แม้แต่ชายฉกรรจ์ตัวใหญ่อย่างพวกเขาก็อาจไม่ใช่คู่ต่อกรของนางด้วยซ้ำ

ผู้กระทำความผิดย่อมรู้ดีว่าไม่มีทางที่พวกเขาจะรอดไปได้ เนื้อตัวที่สั่นเทาบอกถึงความพ่ายแพ้ แต่ก็ไม่สามารถยอมรับออกไปตามตรง บางทีผลของการยอมรับการทรมานจะไม่แตกต่างจากการถูกตัดนิ้วเลยก็ได้ พวกเขาไม่รู้ว่าควรเลือกทางไหนดี กระทั่งผู้ที่นั่งรอเสนอทางเลือกให้

“หรือไม่พวกเจ้าก็แค่บอกข้าว่ามีใครที่ช่วยพวกเจ้าอีก อาวุธมากมายเพียงนั้น พวกเจ้าแค่สองคนขนออกไปไม่ได้หรอก ถ้ายอมบอกแต่โดยดี โทษหนักอาจจะผ่อนเบาลงบ้าง แต่ถ้าไม่ ข้าจะทำให้เจ้ารู้ว่าการตายดีกว่าอยู่เป็นอย่างไร”

ทั้งสองยังไม่กล้าพูด “ไม่...ไม่มีใครสั่งขอรับ นายหญิงจะโยยตีพวกเรา หรือจะขับไล่พวกเราออกจากหมู่บ้านก็ได้ขอรับ จับพวกเราส่งทางการก็ยิ่งได้นะขอรับ”

พวกเขาหวังว่าตัวเองจะถูกจับส่งทางการมากกว่าถูกลงโทษในหมู่บ้านเสียอีก แต่ถึงอย่างไรการบอกว่าใครอยู่เบื้องหลังก็ไม่ใช่วางเลือก

เหวินเหิงเยวรู้แล้วว่าคนที่อยู่เบื้องหลังพวกเขาย่อมต้องมีอำนาจ มิเช่นนั้นคงไม่มีทางไม่ยากบอกเพื่อแลกกับการลดโทษหนัก นางมองดูชายสองคน เบื้องหน้าพลางเหยียดยิ้ม

“จับพวกเจ้าส่งทางการหรือ น่ะง่ายเกินไป” หญิงสาวเงยหน้ามองผู้ช่วยของตนเอง “เอาพวกเขาไปแขวนไว้ในห้องใต้ดิน”

“แค่แขวนหรือขอรบ” คนฟังย่อมแปลกใจ

“ข้าดูโหดเหี้ยมจนเจ้าไม่เชื่อถือเลยหรือ ข้าไม่ใช่คนใจร้ายนัก ก็แค่... ห้อยหัวพวกเขาลงมา ทุกๆ หนึ่งชั่วยามให้คนเอาพวกเขาลงมาบ่อน้ำ แล้วค่อยเอาขึ้นไปแขวนอีกครั้ง ทำซ้ำไปเรื่อยๆ จนกว่าจะยอมบอกว่าอีกฝ่ายเป็นใคร หากอะไรมาอุดปากพวกเขาด้วยละ อย่าให้กัดลิ้นฆ่าตัวตายเป็นอันขาด”

สิ้นคำสั่งนั้นหญิงสาวก็ลุกขึ้นยืนแล้วเดินเข้าไปที่ด้านหลังห้องโถงแห่งนั้น ชายสองคนพยายามดิ้นรน พวกเขาอยากถูกส่งไปจำคุกในเมืองมากกว่า ถูกทรมานในห้องใต้ดินที่ไม่มีวันเห็นเดือนเห็นตะวัน ทรมานอย่างไร้ที่สิ้นสุด

นี่คือนายหญิงแห่งกลุ่มการค้าที่ทรงอำนาจ เหวินเหิงเยว...นางมารแห่งเหวินเยว

ข่าวลือเกี่ยวกับการลงโทษชายสองคนที่ลักลอบขนอาวุธออกไปแพร่ไป
ทั่วหมู่บ้าน หลายคนเรียนรู้แล้วว่าการทำงานผิดในหมู่บ้าน อย่าคาดหวังว่าพวกเขาจะถูกส่งตัวไปให้ทางการ ทุกอย่างอยู่ภายใต้การควบคุมของนายหญิงเพียงคนเดียวเท่านั้น บางทีการถูกนำตัวส่งทางการอาจเป็นสิ่งที่เหล่าผู้กระทำความผิดในหมู่บ้านต้องการมากกว่า อย่างน้อยพวกเขาก็จะไม่ถูกทรมานจนอยากตายมากกว่าอยู่

ก็เพราะความเหี้ยมโหดเด็ดขาดเช่นนี้มิใช่หรือ นางจึงสามารถควบคุมกลุ่มการค้าแห่งนี้ได้เป็นอย่างดี ไม่มีใครกล้าออกนอกทาง เพราะเช่นนั้นหญิงสาวจึงมั่นใจอย่างยิ่งว่ามีคนอยู่เบื้องหลังการขนอาวุธออกนอกหมู่บ้านในครั้งนี้นี้ เพราะลำพังคนงานในโรงเหล็กไม่มีทั้งความกล้าและกำลังมากถึงเพียงนั้น ไหนจะเรื่องการเอาอาวุธออกไปขายอีก ไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะหาคนรับซื้ออาวุธของกลุ่มการค้าเหวินเยว หากไม่ใช่เส้นสายก็ไม่มีใครกล้าพอจะรับซื้อของผิด

กฎหมายพวกนี้

ร่างสูงระหงเดินผ่านทางเดินใต้อาคาร ไม่ว่าใครที่นางเดินผ่านล้วนก้มศีรษะเพื่อแสดงความเคารพทั้งสิ้น ทุกย่างก้าวหนักแน่น แสดงถึงอำนาจของผู้เป็นเจ้าของ ปลายทางคือห้องทำงานขนาดใหญ่ การเป็นนายหญิงของกลุ่มการค้ายังมีภาระอีกมากมายให้ทำ มิใช่เพียงแค่ตัดสินคดีเล็กน้อยพวกนี้เท่านั้น

แต่ดูเหมือนว่าจะมีคนมารอพบนางอยู่ก่อนแล้ว ชายที่นั่งอยู่ภายในห้องนั้นอายุอาณานิคมอาจจะเท่ากันหรือน้อยกว่านายหญิงของเขาล็กน้อย ชายหนุ่มคนนั้น หากให้นับจริงๆ แล้ว ก็ควรถือว่าเป็นสกุลเหวินสายรองคนหนึ่ง ปัจจุบันรับหน้าที่เป็นหนึ่งในคนที่ดูแลเกี่ยวกับการผลิตอาวุธของกลุ่มการค้าเหวินเยว่อีกด้วย แต่ในแง่ความสัมพันธ์ของพวกเขาไม่อาจกล่าวได้ว่าดีมากนัก

“คนเขาพูดกันไปทั่ว ว่านายหญิงอย่างเจ้าโหดเหี้ยมไร้หัวใจ เอาคนไปทรมานที่ห้องใต้ดิน” ชายหนุ่มมักไม่ค่อยพอใจกับวิธีการจัดการหรือตัดสินที่เด็ดขาดเกินไปของนางเสมอ

เหวินหมิงมักเป็นฝ่ายประนีประนอม เขาใช้ความถูกต้องและกฎหมายบ้านเมืองเป็นหลักในการจัดการเรื่องราวประเภทนี้ หากว่าการกระทำผิดนั้นไม่ร้ายแรงมากนัก และเหวินหมิงหรือคนอื่นเป็นผู้จัดการเรื่องดังกล่าว ผู้ที่กระทำความผิดจะยินดีมากกว่า หรือถ้าเป็นเหวินอ้ายเยว่ น้องสาวของนางเข้าไปดูแลแทน ทางนั้นเองก็เป็นประเภทใจอ่อนกับคนอื่นเสมอเช่นกัน

หญิงสาวเดินไปนั่งที่เก้าอี้ทำงานของนาง แผ่นหลังเล็กตั้งตรง แม้แต่กับเหวินหมิงก็ถูกมองด้วยสายตาที่เหมือนกับผู้ใหญ่มองผู้น้อยอยู่เสมอ

“ขนาดข้าเด็ดขาด โหดเหี้ยมเพียงนี้ ก็ยังมีคนกล้าที่จะทำผิด แล้วถ้าข้าใจดีมีเมตตาเหมือนเจ้ากับอ้ายเยว่ คิดว่าพวกเจ้าจะสามารถควบคุมพวกเขาได้เช่นนั้นหรือ” เหวินเหิงเยว่ถอนหายใจยาว “เจ้าควรรู้ประการหนึ่ง ที่นี้ไม่เหมือนหมู่บ้านอื่น คนงานของพวกเราเป็นชาย เกินกว่าครึ่งสามารถใช้อาวุธได้อย่างคล่องมือ อีกครั้งก็แข็งแรงกว่าคนปกติทั่วไป แค่มกฎหมายหรือการตักเตือนไม่เพียงพอที่จะควบคุมคนเหล่านี้หรอกนะ”

ชายหนุ่มถอนหายใจ “ข้ารู้ว่าที่เจ้าทำมันจำเป็น แต่ช่วยคิดวิธีการที่ดีกว่านี้ได้หรือไม่ เจ้ารู้หรือไม่ว่าทุกวันนี้คนข้างนอกเขาเรียกเจ้าว่าอะไร เขาคิด

เห็นกับเจ้าอย่างไร”

คนพึ่งไหว้โหล่ไม่แยแส “ข้ารู้ พวกเขารเรียกข้าว่านางมาร หลายคนชิงช้า ข้า อีกหลายคนริษยาข้า แต่ทุกคนที่กล่าวมาล้วนหวาดกลัวข้าทั้งสิ้น” นางอหังการ มั่นใจและทะนงในตนเองสูงยิ่งนัก ถึงอย่างนั้นก็ไม่มีใครกล้าปฏิเสธว่านางมีความสามารถที่จะกล่าวเช่นนั้น

“เจ้าคิดว่าความหวาดกลัวจะทำให้เจ้าปกครองคนได้นานแค่ไหน”

“ก็นานพอจนกว่าใครสักคนจะมีอำนาจเหนือข้า มนุษย์ล้วนหวาดกลัวในอำนาจทั้งสิ้นมิใช่หรือ หากว่าวันใดพวกเขาไม่ปรารถนาจะอยู่ใต้ความหวาดกลัว พวกเขาก็ต้องมีอำนาจในมือมากพอ สุดแท้แต่ว่าจะเป็นอำนาจทางสมอง ร่างกาย ชาติกำเนิด หรือว่าเงินทอง แต่ตราบดีที่พวกเขายังไม่มีสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ต้องจำยอมอยู่ใต้อำนาจแห่งความหวาดกลัวนั้นตลอดไป”

เหวินหิงรู้ดีว่าคำกล่าวนั้นไม่ผิดเพี้ยนไปเลยสักนิด แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่อยากจะยอมรับออกมาตามตรง ราวกับว่าชีวิตนี้จะไม่สามารถเดินต่อไปทางไหนได้เลย เขามองดูสตรีที่นั่งอยู่เบื้องหน้า ผู้ที่เพียบพร้อมไปด้วยอำนาจดังที่นางกล่าวมาเมื่อครู่ คือความเฉลียวฉลาด เงินทองอันประเสริฐค่ามิได้ ชาติกำเนิดที่เกิดมาเป็นเจ้านายของนาง กล่าวกันว่าในวันที่นางคลอดออกมานั้น ห้องฟ้าเต็มไปด้วยพายุฝนฟ้าผ่า มีดมั่วอยู่สามวันสามคืนจึงสว่างเมื่อเสียงร้องแรกเกิดขึ้น ราวกับว่าแม่แต่สวรรค์ก็เคียดขังนางมาตั้งแต่ตอนนั้น ส่วนนางร่างกายนั่นก็...มีความงามอันเป็นเลิศที่จะสยบใจใครได้นับไม่ถ้วน

“สักวันเจ้าอาจถูกกำราบด้วยคนที่ด้อยกว่าเจ้าทุกประการ”

“ข้าจะรอชม”

ห้องฟ้าเริ่มเปลี่ยนสีอีกครั้งเมื่อยามค่ำคืนมาเยือน เหวินหิงเยว่นั่งฟัง

รายงานเกี่ยวกับชายสองคนที่ถูกษัตริย์ในห้วงใต้ดิน พวกเขายังไม่ยอมบิปรากพูดแม้ว่าจะถูกษัตริย์มากเพียงใดก็ตาม นางคิดว่าบางทีผู้อยู่เบื้องหลังนั้นมีอำนาจมากพอให้พวกเขาหวาดกลัว แต่ใครเล่าทำให้พวกเขากลัวยิ่งกว่าที่กลัวนางมารอย่างนาง

หลายเดือนมานี้เหวินหิงเยว่รู้ว่ามิดลีนกำลังก่อตัวอยู่ใต้ผืนน้ำอันนิ่ง

สงบของกลุ่มการค้าแห่งนี้ อารุณมีได้ถูกลักลอบนำออกไปครั้งแรก แต่พวกเขาใช้วิธีการมากมายเพื่อยักยอกเอาอารุณออกไป ชั่วที่สุดคือการสั่งให้คนงานทำอารุณออกมาเกินกว่าที่กำหนด ส่วนที่กำหนดก็ส่งเข้าคลังไป ส่วนที่เกินก็สะสมกันเอาไว้ กว่าจะรู้จักตอนที่เหล็กเกือบหมดคลังทั้งที่สำรองเอาไว้ค่อนข้างมาก ตอนนั้นถึงได้สั่งให้จับตาดูคนในโรงหลอมเหล็ก

หญิงสาวหยิบไข่มุกเม็ดใหญ่มากลึงเล่นในมือ เรื่องราวคราวนี้มีแว่วว่าจะกลายเป็นเรื่องใหญ่ในภายภาคหน้า ลำพังขายแลกเงินก็ช่างเถิด นางกลัวเพียงอย่างเดียวเท่านั้น คือเป็นการลักลอบส่งอารุณให้กองทัพหรือแคว้นใดแคว้นหนึ่ง กลุ่มการค้าเหวินเยว้นี้วางตัวเป็นกลางเสมอ นางไม่สนใจความขัดแย้ง ใครจะตีกับใครก็เรื่องของเขา นางจัดส่งสินค้าอย่างเท่าเทียม เพียงแต่ถ้ามีใครบังเอิญได้รับความพิเศษเช่นนั้น เกรงว่าความเดือดร้อนจะลามมาถึงที่นี่ นางจึงระมัดระวังอยู่เสมอ

ทว่าสิ่งที่น่ากลัวกว่าคือการส่งไปอย่างผิดกฎหมายนี้อาจเป็น...กลโกงของกองทัพ ถึงเวลานั้นต้องโทษกบฏแผ่นดิน นี่ต่างหากเป็นเรื่องชวนให้ปวดหัวยิ่งกว่า

“ทำหน้ายุ่งเชียวเจ้าคะ” คนที่กำลังคิดอะไรเพลินๆ ได้ยินเสียงนั้นก็เงยหน้าขึ้น สตรีตรงมละม้ายกันหัวอ่อนโยนกว่าเดินเข้ามาพร้อมด้วยถาดอาหารและนำชาวางลงเบื้องหน้าของนาง “เลยเวลาอาหารมาแล้ว ท่านไม่มาร่วมโต๊ะนั่งเลยทำเกียวกะให้ งานยุ่งมากหรือเจ้าคะ”

ใบหน้าเรียบนิ่งเย็นชาอยู่เสมอของเหวินเหิงเยว้อ่อนโยนลง เพราะผู้ที่เข้ามาเป็นน้องสาวของนาง แม่ต่างมารดา แต่ก็เติบโตมาพร้อมกัน เหวินอ้ายเยว้อายุน้อยกว่านางราวสามปี มารดาเสียชีวิตตั้งแต่นางเกิด นางได้รับการเลี้ยงดูโดยมารดาของเหวินเหิงเยว่ จึงได้นิสัยค่อนข้างอ่อนโยนติดมาด้วย แต่ตัวบุตรสาวแท้ๆ กลับไปเติบโตเคียงข้างบิดา ได้เรียนรู้การทำงานตั้งแต่จำความได้ นางจึงได้นิสัยบิดามากกว่าความอ่อนโยนของมารดา

“งานยุ่งจนลืมเวลาไปหมด ชอบใจ” น้ำเสียงไม่ได้แข็งกระด้างเหมือนยามสนทนากับคนอื่น “ทำเองหรือ”

นางเอ่ยถามขณะที่ยื่นหน้าเข้าไปมอง เกี้ยวเป้งบางเกือบใส ช่างในหน้า

จะเป็นไส้ผักที่นางชอบ ฝีมือการทำอาหารของเหวินอ้ายเยว่ดีเท่ากับหน้าตาของอาหาร กล่าวคืออร่อยนั่นเอง ดังนั้นนางจึงหยิบตะเกียบคืบเกี่ยวเข้าปากในทันที รสชาติหวานของผัก รสเค็มจากซีอิ๊วเล็กน้อย ตัวแป้งเหนียวนุ่ม

“อร่อยหรือไม่เจ้าคะ”

เมื่อได้รับคำตอบเป็นการพยักหน้าก็ยิ้มกว้าง

สองพี่น้องแตกต่างกันอย่างยิ่ง คนหนึ่งดูดูจนน่ากลัว เยือกเย็นดงามเหมือนดวงจันทร์ แต่แฝดเผาเหมือนดวงอาทิตย์ ทั้งวันสวมแต่เสื้อผ้าไม่แดงก็ดำ อีกคนสว่างเหมือนพระอาทิตย์ในยามเช้า แต่สงบเย็นเหมือนดวงจันทร์ ผู้คนชอบเหวินอ้ายเยว่ที่ใจดีมากกว่า แต่เคารพเหวินเหิงเยว่ที่เด็ดขาดมากกว่า

ทุกวันนี้เหวินอ้ายเยว่รับหน้าที่ดูแลเรื่องยารักษาโรคและอาการบาดเจ็บที่มักขายได้ดีไม่แพ้อาวุธ แม้กำไรจะน้อยกว่าก็ตาม นางจึงพอมีความรู้เรื่องยา และได้ติดต่อกับสกุลเหลียงที่เป็นฝ่ายจัดส่งยาให้กลุ่มการค้าเหวินเยว่บ่อยกว่านางเสียอีก

หนึ่งในกลุ่มคนสกุลเหลียงก็คือเหลียงจื่อหฺราน

“พี่จื่อหฺรานยังฝากขามาให้ท่านด้วย”

เมื่อได้ยินว่าเป็นชาของเหลียงจื่อหฺราน เหวินเหิงเยว่ก็รับมาดื่มในทันที เขาเห็นว่าที่สามีนาง การแต่งงานของทั้งคู่ถูกกำหนดแน่นอนแล้ว รอเพียงเวลาที่เหมาะสมเท่านั้น แต่เพราะนางมักยุ่งกับงานจึงไม่ได้พบกันบ่อยนัก ถึงอย่างนั้นเขาก็เป็นหนึ่งในชายหนุ่มที่นางสนิทสนมที่สุด ภาพชายคนนั้นยังชัดเจน เหลียงจื่อหฺรานเป็นชายหนุ่มวัยยี่สิบเอ็ด รูปร่างสูง ใบหน้าหล่อเหลาสภาพ ภูมิหลังของเขาคือร้านแพทย์สกุลเหลียงที่ขึ้นชื่อเรื่องยาและสมุนไพรชั้นเลิศ ตัวของเขายังมีความสามารถด้านยาเป็นอย่างดี เรียกได้ว่าเขาเป็นชายหนุ่มที่เพียบพร้อมคนหนึ่งในสายตาของนาง

“พอบอกว่า เป็นของท่านพี่จื่อหฺราน ก็ดื่มโดยไม่คิดอะไรเลยนะเจ้าคะ”

คำนั้นออกจะเป็นการเข้าหยอก ทว่าเหวินเหิงเยว่ไม่ได้มองดวงตาคู่ นั้นจึงมิได้เห็นดวงตานั้นเป็นอย่างไร น้องสาวซุกซ่อนสิ่งใดเอาไว้บ้าง

“ถ้าเช่นนั้นก็ดื่มให้หมดนะเจ้าคะ อ้อ...เรื่องคนที่ลักลอบเอาอาวุธออกไปขาย ได้ความว่าอย่างไรบ้างเจ้าคะ”

ถึงตรงนี้คนที่เพิ่งกินก็ยวักถอนหายใจ นางดื่มชาตามเข้าไป เอ๋อด้วยท่าที่เหนื่อยใจ “ข้าให้คนเฝ้าที่ห้องใต้ดิน ถูกทรมานถึงเพียงนี้ อย่างไรก็ต้องพูด ที่นี้ก็เหลือแค่พวกเขาจะพูดก่อน หรือคนที่อยู่เบื้องหลังจะส่งคนมาเก็บพวกเขาเสียก่อน”

น้องสาวแสดงสีหน้าประหลาดใจ “แต่พวกเขาอยู่ที่คุกใต้ดินไม่ใช่หรือ เจ้าคะ ไม่มีใครจะเดินเข้าออกได้ตามใจอย่างแน่นอน”

“คนที่อยู่เบื้องหลังพวกเขาไม่ธรรมดา ข้าเชื่อว่าคนพวกนั้นต้องหาทางเข้าไปได้แน่ ที่จริงก็อยากให้เข้าไป...เพราะเข้าไปแล้วจะไม่ได้กลับออกมาอีกเลย” น้ำเสียงช่วงท้ายหยาบ เยือกเย็นจนคนฟังหนาวสะท้าน “เจ้าก็คอยดูฝ่ายยาให้ดี ยังไม่แน่ใจว่าจะมีเรื่องเช่นนี้หรือไม่ ไซ้ว่าไซ้ไม่ไวใจเจ้า แต่ต้องเรียกบัญชียามาตรวจดูอีกรอบ”

“เจ้าคะ...” ฝ่ายนั้นตอบรับ “แต่ตรวจแล้วคงมีแต่เรื่องปวดหัว”

“ที่ผ่านมามีบัญชีฝ่ายยาที่เรียบร้อยมาโดยตลอด เราเพียงเอามาตรวจกับทางร้านแพทย์สกุลเหลียงเท่านั้น สองฝ่ายตรงกันก็เป็นอันใช้ได้ ถ้าพลาดเราจะเร่งสืบได้ง่าย” นางไม่เพียงปกครอง แต่ยังสอนงานอีกด้วย มีผู้ช่วยที่ดี ย่อมดีกว่าเก่งคนเดียว ทำงานคนเดียวอยู่แล้ว

“ถ้าเช่นนั้นก็ต้องบอกว่าตรวจแล้วตรงกันเจ้าคะ” เจ้าตัวตอบรับอย่างมั่นใจ มีรอยยิ้มฉายในดวงหน้านั้น ประกายในดวงตาอ่อนโยนแปรเปลี่ยน “แต่...ถ้าไปตรวจหากันยาที่อยู่ในห้องเก็บยา คงไม่ตรงกันเจ้าคะ เพราะมีของน้อยกว่าตัวเลขในบัญชี”

เหวินเหิงเยว่วางตะเกียบในมือ เขยียดหลังตรง “เพราะเหตุใด”

“เพราะว่ายาลูกส่งออกไปก่อนแล้ว เดิมทีอาวุธชุดนั้นต้องส่งตามไป แต่ถูกท่านจับได้เสียก่อน ข้ารับเงินเข้ามาแล้วนะเจ้าคะ อย่างไรก็ต้องหาทางส่งของออกไป มิเช่นนั้นจะเสียหน้าเสียชื่อเสียงเอาได้ ส่วนเจ้าสองคนนั้น ก็อย่างที่ท่านว่า ข้าจะให้มันตายเสียตอนไหนก็ได้”

ดวงตาของผู้ฟังทอประกาย หัวใจของนางเต้นแรง รับรู้ได้ในทันทีว่า อันตรายกำลังเข้ามาใกล้ตัว แต่นางก็ยังไม่เข้าใจ เหตุใดจึงเป็นเหวินอ้ายเยว่ เหตุใดจึงเป็นน้องสาวที่นางรักราวกับพี่น้องร่วมมารดาเดียวกัน ริมฝีปากกำลัง

จะอ้างถาม ทว่าที่ปล่อยออกมามิใช่คำพูด แต่เป็นโลหิต!

ร่างแบบบางนั้นรีบลุกขึ้นก้าวถอยออกไปไกล เหวินอ้ายเยวี่ใช้ดวงตาเย็นชามองดูพี่สาวต่างมารดากระอักโลหิตจำนวนมากออกมา ร่างในชุดดำล้มลงกับพื้น ดวงตาที่ฉายแววไม่เข้าใจ ไม่พอใจ และเคืองแค้นนั้นจ้องมองมาที่นาง พยายามตะเกียกตะกายจะยันตัวขึ้นมา แต่แล้วก็ล้มลงอีก

เลือดในกายของนางเหมือนกับน้ำที่กำลังเดือด รู้สึกว่าเลือดไหลย้อนกลับเข้าไปในหลอดลมทำให้หายใจด้วยอาการลำบาก นางต้องการเรียกคนมาช่วยจึงพยายามหันไปคว้ากระดิ่ง ทว่ายังไม่ทันเอื้อมถึง ก็มีมือหนึ่งคว้ามันไปถือไว้ หญิงสาวเงยหน้ามอง ดวงตายิ่งเบิกกว้าง

เหวินอ้ายเยวี่วิ่งมาหาชายคนนั้น กอดแขนเขาแน่น ดวงตาไหวระริกด้วยความหวาดกลัว “พี่จื่อหราน ข้า...ข้ากลัวเหลือเกินเจ้าค่ะ ข้าไม่ควรทำเช่นนี้ พวกเรา...”

ชายหนุ่มหล่อเหลาโอบเอวร่างบางมาแนบอก กอดเพื่อปลอบโยน “หากเราไม่ทำเช่นนี้ก็คงเดือดร้อนกันไปหมด อีกทั้งเจ้าจะมองดูข้าแต่งงานกับนางมารผู้นี้ได้หรือ เจ้าอยากอยู่ใต้เงาของนางไปชั่วชีวิตเช่นนั้นหรือ” เขาก็มลมองร่างที่ดิ้นรนด้วยความเจ็บปวด “คนอย่างนางสมควรตายตั้งแต่แรกแล้ว เชื่อเถอะว่าทุกคนจะยินดีกับความตายของนาง”

เหวินเหิงเยวี่มองดูคนทั้งสองแสดงความรักต่อกันด้วยความไม่เข้าใจ นางกระอักเลือดออกมาคำใหญ่ สองมือกำแน่นทุบลงไปบนพื้น น้ำตาไหลอาบแก้มด้วยความเศร้า ความแค้น นึกถึงคำพูดของเหวินหมิง

“สักวันเจ้าอาจถูกทำร้ายด้วยคนที่ดูดีกว่าเจ้าทุกประการ”

สักวันหนึ่งนั้นมาถึงอย่างรวดเร็ว คนที่สังหารนางไม่มีอะไรเทียบนางได้ ไม่ว่าจะเป็นปลัษณ์ เงินทอง อำนาจ หรือชาติกำเนิด สิ่งเดียวที่พวกเขามีเหนือกว่าคืออำนาจแห่งความเชื่อใจ เพราะเชื่อใจจึงพลาดท่าเสียที อำนาจแห่งรักทำให้นางไม่คิดระแวงสิ่งใด

ในขณะที่ใกล้จะสิ้นสติเต็มที หญิงสาวก็หัวเราะออกมา...

นางมารแห่งเหวินเยวี่ช่างตายได้โง่เขลาเสียจริง!

สอง สาวใช้ในจวนอ้อ



โลกนั้นมืดและเงียบสงัดอย่างยิ่ง ทว่าภรรยาของยี่มั้นนั้นยังวนเวียนอยู่ในหัวใจของนาง เหวินเหิงเยว่ไม่อยากจะเชื่อว่านางจะสิ้นท่าต้องมาตายเพราะฝีมือของคนคู้่นั้น เคยได้ยินเรื่องน้ำมันโกลีไฟอยู่บ้าง เช่นว่าหญิงชายโกลีชิดกัน ย่อมหวนไหว บุรุษเป็นไฟร้อน ขณะที่สตรีนั้นเหมือนกับน้ำมัน เข้าโกลีกันมาก วันหนึ่งก็ต้องติดไฟ

ไม่เคยคาดคิดว่าน้องสาวที่นางเลี้ยงดูมาจะกลายเป็นน้ำมันโกลีไฟของเหลียงจื่อหฺราน พวกเขารักกันก็ช่างเถิด สำหรับนางแล้วเหลียงจื่อหฺรานก็แค่คนที่เหมาะสม พอจะรู้สึกดีด้วยเท่านั้น หากน้องสาวออกปากว่าอยากได้ ก็คงไม่ยากที่จะยกให้

แม้มิใช่พี่น้องร่วมอุทร แต่ความที่สงสารเห็นว่ก่าพร้ามารดา นางจึงอุ้มชูรักใคร่ เลี้ยงดูเป็นอย่างดี ไม่เคยคิดระแวงสงสัย ไม่ว่าปรารถนาสิ่งใด ก็หามาให้เสมอ แต่นั่นแหละ...นั่นแหละคือความโง่เขลา เหวินอ้ายเยว่สุภาพเรียบร้อย อ่อนโยนจนเกือบจะอ่อนแอ จึงให้ดูแลเรื่องการขายยาเพราะไม่ต้องไปสู้รบกับใคร แต่ใครจะรู้ สุดท้ายคนที่ไวใจยัง...ทรยศ

ส่วนเหลียงจื่อหฺรานนั้นนางเพียงเสียดาย เห็นแก่ที่เขาและนางเคยพบกันมาหลายครั้งตั้งแต่ยังเล็ก เพราะร้านแพทย์สกุลเหลียงเป็นร้านหนึ่งที่ส่ง

สมุนไพร่ให้กลุ่มการค้าเหวินเยว่มาเนิ่นนาน นางคบค้าคนน้อยมาก จนเมื่อถึง
วัยต้องออกเรือน บิดามารดาจึงเร่งหาคู่ ผู้ที่เหมาะสมที่สุดก็คือบุตรชายคนโต
ของร้านแพทย์สกุลเหลียงนามว่าเหลียงจื่อหฺรานผู้นั้น นางเพียงแค่พอใจเพราะ
ไม่เห็นมีใครดีกว่าเขา ทว่าลึกๆ ในใจมิได้ยโสปานนั้น

เหวินเหิงเยว่ไม่จำเป็นต้องง้อองชายใด หากไม่ปักใจกับนาง ก็เห็น
ควรว่าไม่ต้องเก็บไว้ ขอเพียงบอกมาเท่านั้น คำเดียวนางจะยกให้

ทว่าไฟของพวกเขากลับลุกลามมาเผาเผานาง เผากระทั้งกลุ่มการค้า
เหวินเยว่ด้วยการลักลอบขายอาวุธและยา นางไม่รู้ว่าพวกเขาขายให้ใครหรือ
แคว้นใด แต่ภายภาคหน้าเรื่องนี้จะย้อนกลับมาทำร้ายกลุ่มการค้าเหวินเยว่
อย่างแน่นอน

ในความมืดอันไร้ที่สิ้นสุดนั้น เสียงหัวเราะที่ทั้งเจ็บปวดและสะกิดใจก็
ดังขึ้น

“อย่าให้ข้าได้กลับไป อย่าให้ข้าได้พบพวกเจ้าอีกครั้ง ข้าจะยกนรกขึ้น
มาสมทบหัวของพวกเจ้า ข้าจะให้พวกเจ้ามีชีวิตอยู่มิรู้ตาย เหลียงจื่อหฺราน เหว
วินอายเยว่ พวกเจ้าจงรอ! ต่อให้ข้าเป็นผีหรือปีศาจ ก็จะไม่มีวันปล่อยพวกเจ้า
ไป จงรอ!”

เสียงนั้นแผดก้องอยู่ในความมืด บรรยากาศเยือกเย็นจนหนาวสะท้าน
นี่คือคำกล่าวอันอหังการยิ่ง หากผู้ใดได้ยินย่อมเชื่อได้ว่านางจะทำจริง!

วูบหนึ่งบังเกิดแสงวาบแล้วจางหาย แล้วก็วาบขึ้นอีกครั้ง คราวนี้เหวิน-
เหิงเยว่รู้สึกได้ถึงแรงดึงดูดอันมหาศาล นางมีทันได้ตั้งตัวก็หมดสติรับรู้ไป
อีกครั้ง คนเราสามารถตายซ้ำซ้อนได้ด้วยหรือ

นางสิ้นสติไปอีกครั้ง ท่ามกลางโลกที่เงียบสงัด

ความเย็น ความชื้น กระทั่งกลิ่นของดินโคลนปลุกคนที่กำลังนอนอยู่
ให้ลืมตา ทั้งร่างปวดเมื่อยราวกระดูกจะหลุดออกมา ดวงตาที่อยู่ในความมืด
มานานลืมนึกขึ้นยากเย็น เบื้องหน้าเป็นภาพอันพร่าเลือน ครู่หนึ่งก็เกือบลืมนึกว่าตน
เป็นใคร ภาพเบื้องหน้าหม่นคว้าง รออยู่ครู่ใหญ่จึงสงบแจ่มชัดมากขึ้น

เหวินเหิงเยว่พบว่านางนอนอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่ พื้นดินรอบข้างชื้นแฉะและ

เต็มไปด้วยต้นไม้รกเครือ ทิวร่างปวดเมื่อยไปถึงกระดูก นอกจากนี้ยังมีอาการ
บาดเจ็บที่บั้นเอว เอามือคลำก็พบว่าเป็นแผลยาวแต่ไม่ลึกมากนัก นางไม่รู้ว่า
ตนเองบาดเจ็บเช่นนี้ได้อย่างไร

ตอนที่นอนอยู่สุดลมหายใจลึกซึ้งแล้วซ้าล่าอยู่เช่นนั้น บางทีอาจกินเวลา
นับชั่วโมง เป็นช่วงเวลามากพอที่จะทำให้หญิงสาวได้ตระหนักว่านางไม่ได้อยู่
ในที่ที่คุ้นเคย แม้แต่ร่างกายนี้ก็ดูเหมือนจะไม่ใช่นางเช่นกัน รอนจนกระทั่ง
พลกำลังเริ่มฟื้นคืนขึ้นมาเล็กน้อย หญิงสาวจึงขยับแขนยกมือสองข้างขึ้นดู
โหล่ข้างขวาดูเหมือนจะหลุดทำให้ไม่สามารถขยับได้ แต่มือข้างซ้ายยังปกติ

ท่อนแขนพอม ผิวขาวจัด เมื่อพลิกข้อมือดูถึงได้เห็นไฟเม็ดเล็กที่อยู่บน
นิ้วนาง เหวินเหิงเยว่มั่นใจว่านี่ไม่ใช่ร่างของนาง นางไม่เคยมีไฟหรือขี้แมลงวัน
ในจุดนั้นมาก่อน และไม่คิดว่ามันเกิดขึ้นมาเองหลังจากที่นางตายไปแล้วด้วย
เป็นเช่นนี้จะบอกว่าไม่ตื่นตระหนกเลยก็คงไม่ได้ ทว่านางกลับมีสติมากกว่า

พอยันตัวนั่งได้ก็มองไปรอบๆ ที่นี้ดูเหมือนเป็นป่าข้างทาง นางไม่รู้ว่า
เหตุใดจึงมาอยู่ที่นี่ได้ แต่เรื่องแรกที่ต้องจัดการก็คือโหล่ข้างขวาที่หลุด มือบาง
คลำที่โหล่ กระดูกเคลื่อนออกจากตำแหน่งที่ถูกตอก หญิงสาวหลับตา แม้ริม
ฝีปากแน่นแล้วใช้สันมือดันข้อต่อที่เคลื่อนหลุดให้กลับเข้าที่ เมื่อลั่นเสียง
กระดูกลั่นดังกร๊อบ แขนข้างขวาที่เคยห้อยทิ้งข้างลำตัวก็ขยับได้อีกครั้ง

ร่างบางขยับลุกขึ้นยืนด้วยเรี่ยวแรงน้อยนิด นางพยายามเกาะต้นไม้
ใหญ่เพื่อให้ยืนได้อย่างมั่นคง กวาดตามองไปรอบๆ ที่เห็นอยู่เบื้องหน้าดูเหมือน
ว่าจะเป็นเส้นทางรถม้าที่ไม่ได้ใช้มานาน แม้เห็นแนวดินที่ล้อลากผ่าน แต่ก็เริ่ม
มีหญ้าขึ้นรก ไม่ไกลออกไปนางมองเห็นห่อผ้าตกอยู่ นอกจากนี้ดูเหมือนยังมี
แขนหรือขาของคนโผล่ออกมาจากแนวพุ่มไม้

เหวินเหิงเยว่เดินเข้าไปใกล้ ก่อนจะพบว่าร่างนั้นเป็นศพที่เย็นชืดไปเสีย
แล้ว ใบหน้าและลำตัวเต็มไปด้วยรอยฟกช้ำหลายแห่ง และไม่ใช่เพียงแค่ศพ
เดียวเท่านั้น แต่ยังมีอีกหลายศพด้วยกัน บ้างนอนหงาย บ้างนอนคว่ำ บ้าง
เกยอยู่บนก้อนหินในท่าประหลาด ลำตัวทับแขนที่บิดผิดรูป หญิงสาวมองดู
ร่างกายไร้วิญญาณเหล่านั้นด้วยท่าที่สงบ บางทีร่างของนางอาจเป็นหนึ่งในศพ
เหล่านั้น ดูจากข้อต่อแขนที่หลุดและร่างเหล่านี้ พวกเขາอาจถูกโยนลงมาจาก

รถม้า เพราะที่นี้ไม่มีร่องรอยของการต่อสู้

“อโหสิกรรมให้ข้าด้วย ข้าต้องมีชีวิตอยู่ต่อไป” เสียงนั้นหวานแต่แหบ
แห้งอย่างยิ่ง จากนั้นนางจึงก้มลงเพื่อค้นตัวพวกเขาและห่อผ้าที่ถูกทิ้งเอาไว้

ดูเหมือนว่าคนเหล่านี้จะมีฐานะไม่น้อยทีเดียว ต่อให้ถูกปล้นหรืออะไร
ก็ตาม พวกเขายังซ่อนเงินเล็กน้อยเอาไว้ในห่อผ้า นอกจากนี้เสื้อผ้าก็ล้วนเป็น
ของชั้นดี เพียงแต่ทั้งหมดล้วนมีสีล้นสดใส ชมพูบ้าง ฟ้าบ้าง เหลืองบ้าง ซึ่ง
ไม่ใช่รสนิยมการแต่งกายของนางเท่าใดนัก สุดท้ายหญิงสาวก็เลือกกองเสื้อผ้า
ที่ดูเหมือนจะเป็นของสาวใช้ขึ้นมา

เสื้อผ้าสีน้ำเงินที่บอบบางนั้นเหมาะสมกับนางที่สุด หลังจากเปลี่ยนเสื้อผ้า
แล้ว จึงได้เห็นว่าชุดที่สวมอยู่ตอนแรกถูกย้อมจากสีชมพูให้กลายเป็นสีแดง มี
รอยยาวที่บั้นเอว นอกจากนี้ยังพบผ้าเช็ดหน้าที่ห้อยติดกายเอาไว้ แม้ไม่มีแซ่
สกุล แต่ดูเหมือนจะมีชื่อเจ้าของ...

‘ซานเล่อ’

เหวินเหิงเยว่ยังมั่นใจ...นี่มิใช่ร่างกายของนาง

หากเดินเลาะผ่านแนวป่าตามเส้นทางรถม้าเก่าไปเรื่อย ๆ จะพบถนน
สายใหญ่สายหนึ่งที่มีมุ่งหน้าเข้าสู่ประตูเมืองขนาดใหญ่ นางเดินสลับหยุดพักมา
หลายครั้ง จนพอคำคนหนึ่งในขบวนเกวียนชนลินคำสงสารจึงรับขึ้นมาด้วย
ตอนนั้นเองที่นางได้ยินบทสนทนาของพวกเขา และเข้าใจว่านี่คือแคว้นเทียนจี้
ที่อยู่ห่างไกลจากกลุ่มการค้าเหวินเยว่ แต่ถึงรู้สถานที่แล้ว นางก็ยังไม่แน่ใจว่า
เป็นวันเดือนปีใด

“ข้าไม่ได้มาที่แคว้นเทียนจี้มานานแล้ว ไม่คิดว่าจะเจริญรุ่งเรืองถึงเพียงนี้
หวังอ้อจื่อฮองเต้ทรงพระปรีชาเยี่ยง” เหวินเหิงเยว่กล่าวด้วยอาการสงบนิ่ง นาง
มองไปเห็นผู้คนจำนวนมาก และเกวียนที่เข้ามาค้าขายหลายคัน กล่าวว่าแคว้น
เทียนจี้มันรุ่งเรืองไม่ผิดนัก

ดูเหมือนผู้ที่ให้นางโดยสารมาด้วยจะเป็นคนในแคว้นนี้ พวกเขายิ้ม
อย่างยินดีที่ได้รับคำชม

“ใช่แล้ว ตั้งแต่ครองราชย์มายี่สิบปี ทุกอย่างล้วนดีไปหมด บ้านเมือง

เจริญรุ่งเรือง มีการปราบปรามพวกขุนนางกังฉิน ตอนนี้อยู่คนสามารถใช้ชีวิตได้อย่างสบายใจ เจ้าเลือกเดินทางมาที่นี่ก็ถูกต้องแล้ว”

“เจ้าคะ”

นางตอบรับด้วยรอยยิ้มเมื่อได้ข้อมูลที่ต้องการ ดูเหมือนว่านี่จะเป็นช่วงเวลาเดียวกัน เพราะเมื่อไม่กี่เดือนก่อนนางได้ยินมาว่ามีการจัดงานฉลองครองบัลลังก์ครบยี่สิบปีไป ดังนั้นแม้ว่าร่างกายนี้มิใช่ของนาง ก็ยังอยู่ร่วมช่วงเวลาเดียวกัน

นั่นหมายความว่าสวรรค์ไม่ได้ใจร้ายเกินไป อย่างน้อยนางยังมีเวลาและโอกาสจะเอาคืนพวกเขา เพียงแต่ตอนนี้อยู่ห่างไกลถึงแคว้นเทียนจี้ ทั้งยังไร้เงินไร้อำนาจ นางจะกลับไปทีกลุ่มการค้าเหวินเยวได้อย่างไร กลับไปแล้วจะเอาเรี่ยวแรงกำลังจากไหนกำจัดพวกเขาสองคน แต่เมื่อโอกาสมาถึงแล้ว นางจะไม่มีความปล่อยมันไปอย่างแน่นอน

เหวินอ้ายเยว่ เหลียงจื่อหฺราน...พวกเจ้าจระจก!

เกวียนชนลินคัมมาส่งนางที่กลางเมือง หญิงสาวกล่าวขอบคุณก่อนจะถือสัมภาระที่มีติดตัวอยู่น้อยนิด เริ่มคิดว่าจะทำอย่างไรต่อ อันดับแรกก็ต้องอยู่ให้รอดเสียก่อน เงินที่นางค้นมาได้จากศพเหล่านั้นเพียงพอแค่ค่าอาหารไม่กี่มื้อเท่านั้น หากจะพักโรงแรม ก็จะเป็นชั้นที่เลวที่สุด

นางเริ่มต้นด้วยการกินอาหารราคาถูกอย่างระมัดระวัง เมื่อมีแรงแล้วจึงออกเดิน บางทีในเมืองอาจมีกระดานประกาศคนหาย หญิงสาวนางนี้ทั้งเสื้อผ้าทั้งผิวพรรณอาจเป็นลูกของผู้มีอันจะกิน หากนางหายตัวไป บิดามารดาควรออกตามหา

เดินไปได้ไม่นานก็พบกระดานประกาศที่ว่า ที่นี้มีทั้งประกาศจับประกาศคนหาย ประกาศงานสำคัญต่างๆ แต่ไม่ว่ามองเท่าไรงานก็ไม่เห็นประกาศหาหญิงสาวเลยสักคน บางทีสตรีผู้นี้อาจเป็นคนนอกเมืองหลวง นางถอนหายใจอีกครั้ง ก่อนจะเลี้ยวไปเห็นประกาศน่าสนใจ

“ประกาศหาสาวใช้จวนเทียนชืออ๋อง”

“เจ้าอ่านออกด้วยหรือ” หญิงสาวที่ยืนอยู่ข้างกันถาม นางได้ยินคนมาประกาศว่าจะมีการรับสมัครสาวใช้จวนเทียนชืออ๋อง แต่ยังไม่รู้ว่าพวกเขา

ประกาศอะไร “ถ้าเจ้าอ่านออกก็อ่านให้ฟังหน่อยสิ”

ดูเหมือนจะมีหญิงสาวชาวบ้านหลายคนสนใจเกี่ยวกับประกาศนี้ นางเองคิดว่าเรื่องนี้ น่าสนใจเช่นกัน ระดับจวนอ๋องมีหรือต้องมาประกาศหาสาวใช้

“คัดเลือกสาวใช้ที่ร้านหวานสุ่ย ยามอยู่¹ วันพรุ่งนี้”

หญิงสาวโดยรอบแสดงอาการตื่นเต้นเมื่อได้ยินเช่นนั้น

“เหตุใดต้องตื่นเต้น นี่มันตำแหน่งสาวใช้มิใช่หรือ” เหวินเหิงเยว่ไม่เข้าใจว่าพวกนางตื่นเต้นด้วยเรื่องอะไร สาวใช้ส่วนใหญ่ถูกซื้อขายทำให้ขาดอิสรภาพ หากมีไช่ยากจนมากนัก ก็ไม่ค่อยมีใครอยากเป็นสาวใช้นักหรอก แต่หญิงสาวเหล่านั้นกลับตื่นเต้น

“เจ้าไม่รู้อะไร คนที่มาประกาศหาสาวใช้คือท่านชายใหญ่ หวงชวีหนาน อายุยังน้อยก็ได้รับตำแหน่งผู้ตรวจการ รูปงาม ซาติกำเนิดฐานะล้วนเป็นเลิศ ได้เป็นสาวใช้ของเขามันก็แค่จุดเริ่มต้น” หญิงสาวคนหนึ่งพูดแล้วสะบัดหน้าเดินจากไป คนอื่นก็พลอยจากไปด้วยเช่นกัน

แม้จะรู้สึกแปลกใจเล็กน้อยกับการแสดงออกของพวกนาง แต่เหวินเหิงเยว่มีสิ่งที่น่าสนใจมากกว่า

“หวงชวีหนาน ผู้ตรวจการ...เช่นนั้นเขาก็คงมีอำนาจเส้นสายมากมายสินะ” นางยิ้มมุมปาก รู้แล้วว่าควรเริ่มต้นอย่างไร

หญิงสาวอาศัยสอบถามข้อมูลไปเรื่อยๆ ก่อนคำก็ได้รู้ว่าหวงชวีหนาน ผู้นั้นเป็นใคร เขาเป็นชายหนุ่มอายุเพียงยี่สิบปี แต่กลับมีผลงานอันโดดเด่นในฐานะใต้เท้าฝ่ายตรวจการซึ่งขึ้นตรงต่อฮ่องเต้ ในด้านชาติกำเนิด ก็นับว่าเป็นหนึ่งในยอดบุตรของแคว้นเทียนจี้ บิดาของเขาคือเทียนซื่ออ๋องหรือหวงหยางหมิง พระอนุชาในฮ่องเต้หวงอี้จื่อ ในฐานะบุตรชายคนโต เขาย่อมได้รับสืบทอดตำแหน่งฮ่องเต้จากบิดาเพราะสืบเชื้อสายจากมารดาที่เป็นพระชายาเอก แต่บัดนี้มารดาเสียชีวิตหลังจากที่ให้กำเนิดน้องสาวของเขาได้ไม่นาน แต่เนื่องจากมารดาของเขาเป็นพระชายาพระราชทานจึงมิได้มีการแต่งตั้งพระชายา

¹ ช่วงเวลาตั้งแต่ 11.00 น. ถึง 12.59 น.

รองขึ้นมาแทนที่ เรื่องเล่าในจวนอ่องนั้นมียุ่่มากมาย นางไม่ได้รับรู้เรื่องราวอะไรเป็นสาระสำคัญนัก

ความสนใจย่อมอยู่ที่ชายหนุ่มผู้นั้น ชาวบ้านกล่าวว่าพื้นเพนิสัยของเขาเป็นคนเย็นชา แต่ทำงานอย่างเอาจริง มีผลงานมากมายในช่วงเวลาไม่กี่ปีที่รับตำแหน่ง ขุนนางซึ่งซิงเขา แต่ราษฎรรักใคร่ ทั้งยังเป็นหลานชายคนโปรดของฮ่องเต้อีกด้วย

หากนางต้องการเอาคืน ก็คงต้องพึ่งพาคนเช่นนี้ หวงชวีหนานมีทั้งอำนาจ บารมี ชาติกำเนิด เงินทอง และตำแหน่งหน้าที่อันเหมาะสม ขอเพียงเข้าใกล้เขาได้ นางต้องหาทางใช้ประโยชน์จากเขาได้แน่นอน อย่างน้อยเขาก็คงสนใจเรื่องการลักลอบขายอาวุธของกลุ่มการค้าเหวินเยว่ ไม่ว่าจะขายให้ใคร ก็ล้วนมีผลกระทบทั้งนั้นมิใช่หรือ ไม่ว่าจะเป็นกลุ่มโจร แคว้นข้างเคียง หรือแม้แต่การขายให้แก่แคว้นเหียนจี้ก็ตาม

นางรอกอยให้ยามอยู่วันพรุ่งนี้เดินทางมาถึง ระหว่างนั้นต้องใช้เงินที่มีอยู่อย่างประหยัดที่สุด ทางเลือกในการพักค้างแรมมีไม่มากนัก หนึ่งในนั้นคือโรงเตี๊ยมราคาถูกที่ซ่อนตัวอยู่ในตรอกแห่งหนึ่ง เมื่อนางปรากฏตัวขึ้นที่นั่น ก็กลายเป็นเป้าสายตาของชายหนุ่มหลายคน เหวินเหิงเยว่ยังไม่เคยเห็นใบหน้าของร่างนี้มาก่อน ไม่ทราบว่าเป็นตัวเธอในตอนนี้หน้าตาเป็นอย่างไร แต่ดูจากสายตาของชายเหล่านั้นแล้ว อย่างน้อยชานเล่อผู้นี้ก็คงไม่ใช่ชั่วร้ายที่แท้จริง

“ข้าต้องการห้องพักหนึ่งคืน สำหรับหนึ่งคน”

เจ้าของโรงเตี๊ยมเป็นหญิงชรารูปร่างอ้วน นางเงยหน้ามองดูด้วยสายตาเหยียดหยาม บอกราคาแล้วก็ไล่ให้ขึ้นห้องไป เหวินเหิงเยว่เดินขึ้นไปยังห้องตามที่อีกฝ่ายบอก ไม่ได้สนใจสายตาของคนเหล่านั้น ภายในเป็นห้องขนาดเล็กที่มีกลิ่นอับ เตี้ยงต่ำจากไม้เก่าที่มีร่องรอยผุพัง นอกจากเก้าอี้ไม้ตัวหนึ่งที่ตั้งเอาไว้มุมห้องก็แทบไม่มีอะไรอีกเลย แต่นางไม่ได้ต้องการอะไรมาก นี่เป็นเพียงที่พักชั่วคราวเท่านั้น

หญิงสาวขอล้างหน้าซึ่งต้องจ่ายเงินเพิ่มเล็กน้อย นางดักน้ำที่บ่อด้านหลังแล้วนำขึ้นไปบนห้อง ตอนนี้เองที่ได้เห็นใบหน้าของสตรีนามว่าชานเล่อเป็นครั้งแรก

ดวงตาของนางกลมโต ขนตาวาวเป็นแพหนา ผิวขาวค่อนข้างซีด แต่เครื่องหน้าทั้งหมดล้วนกล่าวได้ว่าเป็นสตรีที่น่ารัก อีกทั้งยังให้ความรู้สึกอ่อนแอเล็กน้อยอีกด้วย นี่ดูแตกต่างจากนางอย่างยิ่ง แต่อย่างน้อยก็เป็นเด็กสาวที่พอจะใช้ได้

นางไม่ได้กินอาหารที่โรงเตี๊ยมแห่งนี้ แต่เลือกที่จะซื้อมาจากข้างนอก เพื่อความปลอดภัยที่สุด เวลาผ่านไปโดยไม่มีอะไรเกิดขึ้น กระทั่งกลางดึก ขณะที่บริเวณโดยรอบเงียบเรียบไร้เสียงใดๆ คนที่นอนอยู่บนเตียงก็ลืมตาขึ้น ในความมืดนั้นมุมปากของนางยกขึ้นเล็กน้อย เสียงฝีเท้าที่ย่ำอยู่ด้านนอกหยุดลงที่ด้านหน้าประตูห้องพักของนาง ชายสองคนพูดคุยกันด้วยเสียงกระซิบก่อนจะเปิดประตูเข้ามาด้านใน

ภายในห้องมืดสนิท พวกเขาอาศัยสายตาที่เคยชินกับความมืดเดินเข้ามาหยุดตรงข้างเตียง ร่างกายอ่อนแอของสตรีนอนอยู่บนนั้น ผ้าห่มผืนบางไม่สามารถปกปิดเรือนกายนั้นได้แม้แต่หน่อย พวกมันหายใจแรงขึ้นเรื่อยๆ แต่ก่อนที่จะได้กระทำการสิ่งใด ร่างใต้ผ้าห่มนั้นก็พลิกตัวกลับมา ดวงตากกลมเปิดขึ้น มองดูพวกเขาท่ามกลางความมืดด้วยอาการสงบนิ่ง

“จูดตะเกียงด้วยสิ” เสียงหวานทอดยาวจนทำให้หัวใจของชายสองคนสั่น หรือพวกมันจะพบของดีเข้าเสียแล้ว

คนที่อยู่ใกล้ตะเกียงที่สุดจึงก้มลงไปควานหาหินจุดไฟ เมื่อไส้ตะเกียงสว่างขึ้น พวกมันก็ได้เห็นดวงหน้าของสาวน้อยแจ่มชัด เมื่อตอนที่นางเข้ามาในโรงเตี๊ยมก็เห็นเพียงผ่านๆ ว่าน่าจะงดงาม แต่ตอนนี้กล่าวได้อย่างเต็มปากว่าทั้งงดงามและน่าทะนุถนอมอย่างยิ่ง เสียดยาที่ความงดงามความอ่อนโยนจะถูกทำลายโดยพวกเขาเสียแล้ว

“บุกเข้าห้องคนอื่นกลางดึก คิดจะทำอะไร”

“พวกเรามาถึงเตียงแล้ว แม่นางยังไม่รู้หรือว่าพวกเราต้องการสิ่งใด”

หญิงสาวลุกขึ้นนั่ง นางเลิกผ้าห่มลงไปกองที่ปลายเท้า เรือนร่างนั้นมีเพียงชุดนอนสีขาวตัวบางที่สวมอยู่ ขยับหนึ่งครั้งทรวงอกอูมก็ขยับไหว ชายคนหนึ่งอดเลิกลืมฝีปากไม่ได้ ที่พวกมันเคยลืมนอนก็เ็นเพียงสตรีชาวบ้านทั่วไปเท่านั้น ไม่เคยกับคนที่ดูมีชาติตระกูลเช่นนี้มาก่อน โอ้...สวรรค์ประทาน

ลงมาให้โดยแท้

“อย่างเช่น มาหลอกให้ข้าตกใจ แล้วก็จ่ายค่าทำขวัญให้ข้านะหรือ”

เมื่อได้ยินนางพูดเช่นนั้น พวกเขาก็หัวเราะด้วยท่าทางประหลาดใจ

“แม่นางน้อย พวกเราเข้ามาหาเจ้า มิใช่ต้องการจะจ่ายเงินให้เจ้า แต่ถ้าอยากได้เงิน หลังจากที่ทำให้พวกเราพอใจแล้ว ข้าสามารถแนะนำหอนางโลมชั้นดีให้เจ้าได้ รูปร่างหน้าตาเช่นเจ้าเป็นอัส² ได้ไม่ยาก” และพวกเขาก็จะได้ลี้มลองอัสซึ่งดงามเป็นคนแรก

“แต่ข้ามีวิธีการหาเงินที่ง่ายกว่านั้น” หญิงสาวพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนหวาน เอื้อมมือออกไปลูบอกของชายคนหนึ่ง

ฝ่ายนั้นยิ้มเคลิ้มเมื่อเห็นว่านางมิได้ดั้นร่นขัดขืนแต่ประการใด ครู่หนึ่ง นางก็ใช้ปลายนิ้วสองนิ้วลากไล้บริเวณกลางอกของเขา ประกายในดวงตาของเหวินเหิงเยว่แข่งกร้าว ขยับข้อมือเพียงเล็กน้อย สองนิ้วนั้นก็ทิ่มเข้ากลางอก

ร่างสูงใหญ่สะดุ้งเหือกตาเหลือก ก่อนจะล้มลงกับพื้นด้วยอาการเหมือนคนหายใจไม่ออก

สหายที่มาด้วยกันไม่ทันตั้งตัว หญิงสาวก็คว้าแขนของเขาเอาไว้ ก่อนใช้ฝ่ามือดันตรงไหล่ของเขาเล็กน้อย ชายหนุ่มได้ยินเหมือนเสียงกระตุกเลื่อนหลุดออกจากกัน จากนั้นจึงทรุดลงไปกองกับพื้นด้วยความเจ็บปวด และพบว่ามือข้างนั้นไม่สามารถขยับได้อีกต่อไป ในขณะที่กำลังจะร้องโวยวาย ฝ่ามือเล็กที่ดูเหมือนไม่มีเรี่ยวแรงอะไรมากนักก็กำลำคอของเขาเอาไว้ นิ้วโป้งของนางวางเอาไว้ในตำแหน่งกึ่งกลาง

“ถ้าเจ้าส่งเสียงร้องแม้แต่นิดเดียว ไม่ใช่แค่แขน แต่ข้าจะทำให้เจ้าพูดไม่ได้ไปตลอดชีวิต” น้ำเสียงของนางเยือกเย็น บรรยากาศที่ดูอ่อนโยนแปรเปลี่ยนเป็นความหวาดกลัว

พวกเขาไม่รู้เลยว่าสตรีผู้นี้เป็นร่างจำแลงของปีศาจตนใดกันแน่ ตอนนี้ชายโหดสองคนเกิดความกลัวที่อธิบายไม่ได้ บรรยากาศที่อยู่รายรอบสตรีผู้นี้ล้วนมีแต่กลิ่นอายอันตราย ดวงตาของนางดงามทว่าไร้แววปรานี พวกเขา

² นางโลมชั้นสูง

เป็นนักแสดงและโจร ย่อมพบเห็นคนชั่วมามากมาย คนที่มีดวงตาเช่นนี้ได้ เกรงว่าล้วนแต่เคยฆ่าคนมาอย่างโชกโชน ชายที่ตื่นทรนทราวยอยู่บนพื้นรู้สึกว่าการกำลังจะตาย ดวงตานั้นเบิกกว้างเต็มไปด้วยหยาดน้ำตา กระทั่งช่วงล่างก็เริ่มรู้สึกเปียกแฉะ

เหวินเหิงเยว่ใช้ปลายเท้าเขี่ยชายคนนั้นด้วยท่าที่รังเกียจ “สกปรก!”

หลังจากนั้นจึงใช้เท้าเตะเข้าที่พุงพลุ้ยนั้นครั้งหนึ่ง ร่างนั้นล้มลุกอย่างรุนแรง อาการเหมือนคนจะขาดอากาศหายใจ ทั้งปากและจมูกพยายามสูดลมหายใจเข้าอย่างเต็มที่

“อย่านอนเฉย ถอดเสื้อตัวนอกของเจ้าออกมาเช็ดเสีย” คำสั่งเด็ดขาดฝ่ายนั้นบังเกิดความกลัวรีบลุกขึ้นทำตามทันที ลืมกระทั้งจะต่อต้านนางเสียด้วยซ้ำ หรือบางทีเขาอาจรู้แล้วว่าไม่สามารถต่อกรกับสตรีผู้นี้ได้ พวกเขาไม่ใช่คู่มือของนางด้วยซ้ำ เขาเช็ดซ้ำๆ หลายครั้งเพื่อให้แน่ใจว่าพื้นนั้นสะอาดพอ ทั้งยังซุบน้ำในอ่างที่วางอยู่มาเช็ดซ้ำอีกครั้ง กลิ่นในห้องจึงเบาบางลง

เหวินเหิงเยว่มองอย่างรังเกียจ ไม่ต้องการยุ่งเกี่ยวกับพวกเขาอีกต่อไป นางคลายมือที่กุมลำคอของชายคนนั้นเอาไว้ นั่งมองพวกเขาที่คุกเข่าอยู่เบื้องหน้า

“แม่นาง พวกเราไม่กล้าแล้ว พวกเรามีตาหามิแวงไม่ได้โปรดเมตตาไว้ชีวิตพวกเราด้วย”

คนฟังหัวเราะเล็กน้อย “นี่คือความเมตตาสูงสุดของข้าแล้ว เพราะถ้าหากข้าไม่มีงานต้องทำในเมืองนี้ คิดว่าข้าจะปล่อยพวกเจ้าไปหรือ ข้าหักมือเจ้าได้ แค่นี้ก็พอ...ง่ายนิดเดียว” การพูดเรื่องเช่นนี้ด้วยรอยยิ้มทำให้นางดูน่ากลัวมากยิ่งขึ้น สองคนนั้นก้มหมอบจนติดพื้น

“แม่นางได้โปรดให้อภัยพวกเราด้วย” หนึ่งในนั้นพูดด้วยน้ำเสียงเจือสละอื่น พวกเขาเป็นพวกซี้ซลาด เลือกข่มเหงเฉพาะคนที่อ่อนแอเท่านั้น ใครจะคิดว่าสตรีเวิ้งบางร่างน้อยราวกับบุตรีสาวขุนนางผู้นี้ เนื้อแท้แล้วเป็นปีศาจจำแลงมา แม้แต่การฆ่าคนก็สามารถพูดออกมาได้ราวกับเป็นเรื่องดินฟ้าอากาศ

“วันนี้ข้าใจดี จะปล่อยพวกเจ้าไป แต่ต้องมีค่าปลอบขวัญที่พวกเจ้าทำให้ข้าตกใจกลัว ชายฉกรรจ์สองคนบุกเข้าห้องกลางดึก ข้าเป็นสตรีตัวคนเดียว

ยอมเสียขวัญหวาดกลัว คงไม่คิดจะปล่อยให้พวกเจ้ากลับออกไปง่ายๆ หรอก
จริงหรือไม่” นางถามด้วยคำถามที่ไม่มีทางเลือกให้ตอบ

พวกเขาไม่คิดอะไร เพียงต้องการออกไปจากที่นี่ให้เร็วที่สุด ทั้งสองคน
จึงความหาเงินในตัว ได้มาไม่มากนัก คนที่รับเงินมามองด้วยสายตาเหยียด
หยาม แล้วก็ถอนหายใจ หากพวกมันมีมากคงไม่มาพักในโรงเตี๊ยมเก่าไกลี้จะ
พังเช่นนี้ เมื่อได้เงินมาแล้วก็ยื่นมือไปจับไหล่ชายที่นางทำข้อต่อหลุดเอาไว้ ฝ่าย
นั้นกลัวจนเกือบจะตะโกนร้อง หญิงสาวขยับสองสามครั้ง กระตุกที่เลื่อนหลุด
ก็เข้าที่

“ข้าทำให้หลุดได้ก็ต่อได้ และแน่นอนว่าข้าจะทำให้มันหลุดอีกสักทีครั้ง
ก็ยอมได้” หญิงสาวยื่นหน้าเข้าไปไกล้ “จำเอาไว้ ถ้าเราพบกันอีกครั้ง ที่หลุด
ออกมาจะไม่ใช้แค่แขน”

สองคนนั้นไม่ทันเอะลาก็รีบวิ่งออกไปทันที ความเจ็บสบกกลับคืนมา
อีกครั้ง นางมองดูเงินที่ได้รับมา ถึงจะไม่มาก แต่ก็ดีกว่าไม่ได้อะไรเลย คืนนี้
นางเหนื่อยแล้ว จึงลุกขึ้นไปปิดประตูให้แน่นหนา พรุ่งนี้ยังต้องเตรียมตัว
สำหรับการรับสมัครสาวใช้ของจวนอ๋องอีก

เช้าวันรุ่งขึ้น หลังจากตื่นนอนแต่เช้า นางลงไปด้านล่างเพื่อล้างหน้า
ล้างตา เวลานี้มีคนไม่มากนัก แต่สายตาที่มองมามีอวานกับตอนนั้นก็กลับ
แตกต่างกันออกไป ห้องของนางคงไม่ได้เก็บเสียงมากนัก บางทีปสนทนาเมื่อ
คืนอาจจะมีการได้ยิน หรือไม่มีบางคนที่คอยฟังเรื่องราวที่จะเกิดขึ้น
เมื่อคืนอยู่แล้ว เพียงแต่ภาพที่พวกเขาคิดเอาไว้กับความจริงนั้นแตกต่างกัน

นางมิได้เอะลาก็เจ้าของโรงเตี๊ยม แต่ออกเดินทางทันที หลังจากนั่งกิน
บะหมี่หนึ่งชามข้างทาง รอจวนไกล้วลาก็คิดเดินทางไปร้านหว่านส่วยที่เขียนเอา
ไว้ในประกาศเมื่อวาน เมื่อนางมาถึงก็เห็นหญิงสาวจำนวนไม่น้อยที่มารออยู่
หลายคนเป็นหญิงงาม อีกหลายคนเป็นชาวบ้านที่ต้องการงานทำ การปรากฏ
ตัวของเหวินเหิงเยว่ดึงดูดสายตาคนเหล่านั้น แม้ว่านางจะสวมเสื้อผ้าธรรมดา
ทว่าใบหน้าและท่าทางกลับไม่ดูเหมือนอย่างนั้น

ผู้สมัครถูกเรียกเข้าไปที่ละคน พุดคุ้ยไม่กี่คำก็กลับออกมาด้วยสีหน้า

ไม่ค่อยดีนัก หญิงสาวหลายคนที่นี่ได้พบเมื่อวานก็อยู่ที่นี่ด้วย พวกนางล้วนกลับไปด้วยสีหน้าผิดหวังเช่นกัน หลังจากรอมานเกือบหนึ่งชั่วโมง ในที่สุดหญิงสาวก็ได้เข้าไปด้านใน ห้องรับรองนั้นมีเพียงทหารสองนาย และชายหนุ่มที่นั่งอยู่ที่โต๊ะกลมคนหนึ่ง เหวินเหิงเยว่ยืนอยู่ด้านหลังประตู มองดูชายผู้นั้น เขาเป็นชายหนุ่มหน้าตาดี ผิวขาว ดวงตาคมลึก คิ้วเข้มตรงเหมือนกระบี่

นางมิได้ปฏิบัติอย่างสตรีอื่น แต่เดินเข้าไปนั่งตรงข้ามกับเขาตรงเก้าอี้ที่เว้นว่างเอาไว้ ทหารสองนายที่ยืนอยู่ด้านข้างแสดงอาการแปลกใจ ผู้สมัครทุกคนมักเข้ามาพบเจ้านายของพวกเขาด้วยอาการนอบน้อม มีเพียงนางเท่านั้นที่เข้ามาด้วยท่าทีราวกับพบคนในระดับเดียวกัน

“แม่นาง...เจ้ารู้หรือไม่ว่าท่านผู้นี้เป็นใคร”

เหวินเหิงเยว่มองแล้วจึงตอบคำถาม “ท่านชายหวังชวีหนาน บุตรชายคนโตในเทียนซืออ๋อง เกิดจากพระชายาเอกที่เสียชีวิตไปแล้ว มีน้องสาวร่วมมารดาหนึ่งคน ปัจจุบันดำรงตำแหน่งผู้ตรวจการ เป็นหลานชายคนโปรดของฮ่องเต้หวงอี้จื่อ”

ชายหนุ่มที่นั่งเงียบมาโดยตลอดจึงมองนางเต็มตามากขึ้น ตั้งแต่เรียกคนเข้ามาพูดคุย เขาไม่พบใครที่ถูกต้องเลยสักคน แต่หญิงสาวคนนั้นก็กลับแปลกออกไป นับตั้งแต่นางเดินเข้ามาในห้อง เขาก็รู้แล้วว่าสตรีผู้นี้ไม่เหมือนคนอื่น ท่ายืนของนางเหมือนสตรีที่ได้รับการอบรมมาอย่างดี แผ่นหลังตั้งตรง ปลายคางเซิดขึ้นเล็กน้อย กระทั่งการนั่งลงเบื้องหน้าเขาก็เหมือนคนที่อยู่ในระดับเดียวกันมากกว่า หากนางเป็นสายที่คนอื่นส่งมา คงไม่แสดงออกชัดเจนถึงเพียงนี้

“เจ้ามาสมัครเป็นสาวใช้ ไม่คิดว่าควรแสดงกิริยามารยาทให้ดีกว่านี้หรือ” น้ำเสียงของเขาดูเบาเอื่อยเย้น สงบเสถียรจนไม่สามารถคาดเดาอารมณ์ได้

เหวินเหิงเยว่ยอมรับว่านางอ่านเขาไม่ออกเช่นกัน ชายคนนั้นสัมผัสกับเป็นผู้ตรวจการ หากอ่านเขาได้ง่ายคงไม่สามารถสร้างผลงานมากมายได้เช่นนี้ อายุเพียงยี่สิบปี แต่ดูเหมือนเต็มไปด้วยประสบการณ์ชีวิต ในบรรดาคนทั้งหมดนางชอบคนแบบนี้ที่สุด เพราะคุยด้วยแล้วไม่นำรำคาญ แต่ก็เกลียดที่สุดเช่น

กัน เมื่อเป็นศัตรู คนเช่นนี้จะอันตรายอย่างยิ่ง

“ถ้าท่านต้องการสาวใช้ที่เคารพท่าน กิริยามารยาทดีเท่านั้น สตรีที่ผ่าน มาคงมีหลายคนเหมาะสมยิ่งกว่าข้า แต่พวกนางก็ไม่ผ่านการคัดเลือกของท่าน มิใช่หรือ” หญิงสาวเอ่ยถามเขาด้วยลุ่มเสียวไม่ใส่ใจนัก “อีกอย่าง...ข้าไม่รู้ว่า เมืองหลวงมีธรรมเนียมให้เจ้านายมารับสมัครสาวใช้ด้วยตัวเองตั้งแต่เมื่อใด”

ดวงตากกลมโตคู่หนึ่งเต็มไปด้วยแว่ใครรู้เท่านั้น หวงซวีหนานรู้สึกจริงจัง มากขึ้น สตรีผู้นี้ยิ่งสนทนากับยิ่งไม่เหมือนหญิงสาวชาวบ้านที่จะมาทำงานเป็น สาวใช้ นางดูมีความรู้ ทั้งยังเท่าทันคน ก่อนหน้านี้ไม่มีใครคิดเอะใจเรื่องที่เขา มารับสมัครสาวใช้ด้วยตัวเองเลยแม้แต่คนเดียว ปกติหน้าที่เหล่านี้จะเป็นของ พ่อบ้านหรือหัวหน้าสาวใช้ในเจว่น แต่เขาซึ่งอยู่ในฐานะเจ้านายกลับมาคัดเลือก สาวใช้ด้วยตัวเอง หลายคนคิดว่าเขาไม่ได้ต้องการสาวใช้ทั่วไป แต่เป็นสาวใช้ อุ้นเตียง ดูเหมือนหญิงสาวจะมั่นใจว่าไม่ใช่เช่นนั้น

“เจ้าไม่คิดว่าข้ากำลังมองหาสาวใช้อุ่นเตียงหรือ ที่ข้าต้องมาคัดเลือก ด้วยตัวเอง ก็เพื่อให้เจอหญิงงามที่ถูกต้องใจ”

“แค่สาวใช้อุ่นเตียงจำเป็นต้องอ่านหนังสือออกด้วยหรือ ท่านเลือกใช้ วิธีการเขียนป้ายประกาศเช่นนั้น ก็เพราะต้องการคนที่อ่านหนังสือได้ หรือข้า เข้าใจอะไรผิดไป” นางพูดด้วยรอยยิ้มเล็กน้อย

ยิ่งพูดคุยกเขายังคิดว่าหญิงสาวคนนี้น่าสนใจ เพียงแต่นางดูเหมือนจะ อันตราย “แล้วเจ้าคิดว่าข้าต้องการอะไร”

“ก็ต้องการสาวใช้เท่านั้น แต่จะต้องมีคุณสมบัติพิเศษเสียหน่อย อย่างเช่นว่าต้องมีความรู้ มีไหวพริบ ต้องทันคน เอาตัวรอดได้ดี ส่วนท่านจะ นำไปทำอะไรนั้นมิอาจรู้ได้ อาจให้ข้าสืบข่าว หรือให้वानให้ดูแลผู้ที่ต้องการ การดูแลเป็นพิเศษ”

“เช่นนั้นเจ้าคงมีคุณสมบัติพิเศษ”

“ทำงานบ้านไม่ได้เรื่อง ทำอาหารไม่เป็น เย็บปักถักร้อยไม่ถนัด แต่... ข้ามีความรู้ความเข้าใจในหลายเรื่อง อ่านหนังสือ คิดคำนวณคล่องแคล่ว ไม่ ชอบให้ใครเอาเปรียบ มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่สูง มีพื้นฐานที่สามารถ ป้องกันตัวได้ แก้ไขสถานการณ์เฉพาะหน้าได้ดี”

“คนเช่นเจ้าเหตุใดจึงมาสมัครเป็นสาวใช้”

“ข้าไม่มีงาน ไม่มีเงิน ไม่มีบ้าน เป็นสาวใช้จนอ่องได้ทั้งบ้าน ทั้งเงิน และอาหารมิใช่หรือ” นางไม่ได้โกหก สถานการณ์ในตอนนั้นการเงินย่ำแย่ ยิ่งไม่มีบ้านให้กลับไป ดังนั้นควรเริ่มต้นด้วยการหางานและที่พักอาศัยเสียก่อน

“ดูเหมือนว่าข้าสามารถมอบสิ่งเหล่านั้นให้เจ้าได้” ชายหนุ่มพยักหน้า “แต่ถ้าข้าบอกเจ้าว่า สาวใช้ของข้ายังต้องมีความสามารถในการแสดงด้านที่เรียบร้อย สุภาพ สามารถติดตามเจ้านายไปร่วมงานเลี้ยงสำคัญได้ ข้าไม่ชอบท่าที่แข็งกระด้าง มั่นใจเกินไปของเจ้า”

หญิงสาวยิ้ม หัวเราะเล็กน้อยก่อนจะลุกขึ้นยืน นางยืดแผ่นหลังตรง ประสานมือสองข้างไว้เบื้องหน้า ย่อกายพร้อมก้มศีรษะลงในท่าแสดงความเคารพ น้ำเสียงแปรเปลี่ยนเป็นอ่อนหวาน

“บ่าวยินดีรับใช้เจ้าค่ะ ท่านชาย”

กิริยาท่าทางแตกต่างออกไป แม้แต่ทวารสองนายก็ยังอดประหลาดใจไม่ได้ กับการแสดงที่ดูเหมือนคนละคนกับสตรีที่เพิ่งสนทนากับเจ้านายของพวกเขาเมื่อสักครู่ สิ่งที่น่าตกใจก็คือ เมื่อเงยหน้าขึ้น ดวงตาที่เต็มไปด้วยความมั่นใจก่อนหน้านี้อ่อนลง ด้วยดวงตากลมโตและใบหน้าที่ดูอ่อนหวานเช่นนั้น หากนี่คือการพบกันครั้งแรก พวกเขาจะคิดว่านี่คือหญิงสาวที่ได้รับการอบรมมารยาทมาเป็นอย่างดี หากมิใช่คุณหนูจากตระกูลมีอันจะกิน ก็เป็นสาวใช้ในจวนขุนนางอย่างแน่นอน ดูเหมือนว่าข้อบกพร่องสุดท้ายของนางจะถูกกำจัดออกไป

“เจ้าบอกว่าไม่มีงาน ไม่มีเงิน ไม่มีบ้าน แต่ไม่ว่าดูอย่างไรเจ้าก็ได้รับการอบรมมาอย่างดี เหตุใดจึงสิ้นไร้ไม้ตอกถึงขั้นจะมาเป็นสาวใช้ได้”

หญิงสาวยังคงตอบด้วยการสวมบทบาท “ข้าเกิดและเติบโตในหมู่บ้านซึ่งอยู่ห่างไกลจากเมืองหลวง พอบิดามารดาเสียชีวิต ข้าก็ทำงานเพื่อเลี้ยงดูน้องสาวต่างมารดาคนหนึ่ง นำเสียตาย เพราะคนจำพวกไม่รู้จักรับบุญคุณคน ข้าจึงถูกขับไล่ออกมา ข้ากลับไปบ้านเดิมไม่ได้ จึงตัดสินใจมาเมืองหลวงหวังตายเอาดาบหน้า” เรื่องเล่าของนางเป็นเรื่องจริงผสมกับเรื่องโกหก ดังนั้นแม้กฝ่ายต้องการทดสอบก็ยากจะบอกได้

“คนอย่างเจ้าไม่น่าเชื่อว่าจะถูกไล่ออกมาได้ง่ายๆ” แม่พบเพียงครูเดียว เขาก็รู้ว่าหญิงสาวที่อยู่ตรงหน้ามิใช่คนที่ดูเหมือนจะถูกไล่ออกจากบ้านมาโดยง่าย

ดวงตาที่อ่อนหวานนอบน้อมแปรเปลี่ยนไปชั่วครู่หนึ่ง วูบแล้วดับหาย กลับมาสงบนิ่งดังเดิม “เรียนท่านชาย มนุษย์นั้นเต็มไปด้วยเล่ห์กลมากมาย เล่ห์กลประการหนึ่งของมนุษย์คือความไว้วางใจ เชื่อใจ ซึ่งสามารถนำมาสังหารคนให้เจียนตายได้เช่นกันเจ้าคะ” หญิงสาวเว้นช่วง “ข้าตระหนักดีถึงการโกหก และทรยศ ดังนั้นข้าขอให้ท่านชายไว้วางใจว่าข้าจะไม่ทรยศใคร และข้าก็จะมิยอมให้ใครทรยศข้าอีกเช่นกัน”

ในน้ำเสียงนั้นอ่อนหวาน แต่มีร่องรอยของความหนักแน่นในถ้อยคำแฝงเอาไว้เป็นลึนๆ

หวังซวีหนานมองดูสตรีที่อยู่ตรงหน้า ไม่รู้ว่าเพราะอะไรเขาจึงเชื่อว่าทุกคำที่นางกล่าวออกมาเมื่อครูเป็นความจริง หญิงสาวนางนี้อันตรายอย่างไม่ต้องสงสัย วิธีการเปลี่ยนสีหน้าของนางรวดเร็ว ไหวพริบในการโต้ตอบก็เช่นกัน แต่อุปนิสัยตรงไปตรงมาก็ดึงดูดใจเขา หลังจากที่สตรีตรงอยู่ครูใหญ่ ชายหนุ่มก็ตกใจ

“ข้าจะรับเจ้าเข้าทำงาน ข้าก็ไม่ชอบให้ใครมาทรยศข้ากับน้องสาวเช่นกัน หากไม่แล้วข้ามีวิธีเป็นร้อยเป็นพันที่ทำให้คนทรยศเหล่านั้นรู้สึกลำบากบนดินเป็นอย่างไร” น้ำเสียงของเขาเรียบนิ่ง แต่กลับทำให้ผู้คนรู้สึกทั่วร่างเต็มไปด้วยความน่าเกรงขามที่พร้อมจะบาดผิวได้ทุกเมื่อ

เพียงแต่คนที่เขาขู่มิใช่สตรีทั่วไป แต่เป็นนางมารแห่งกลุ่มการค้าเหวินเยว่ นางถนัดเรื่องยกนกมาไวบนดินเสียด้วยสิ

“ถ้าเช่นนั้นท่านจะให้ข้าทำงานอะไร”

ชายหนุ่มยิ้มเล็กน้อย “เป็นสาวใช้ในจวนอ่อง ปกป้องน้องสาวของข้าจากคนในจวนอ่องทั้งหมด”

“ได้เจ้าคะ” เรื่องนี้ไม่นับว่าเกินความคาดหมาย ออกจะสบายกว่างานที่นางคิดเอาไว้แต่แรก “แต่ตอนนี้ข้าไม่มีบ้านไม่มีเงิน ข้าขอเข้าไปในจวนอ่องตั้งแต่วันนี้เลยได้หรือไม่เจ้าคะ หลังจากนั้นขอให้คนของท่านเขียนรายงานให้

ข้าหนึ่งฉบับเกี่ยวกับชื่อ ตำแหน่งของคนในจวน อุปนิสัย ความรักความชอบ
ของพวกเขา ข้าจะได้รู้ว่าควรรับมือใครด้วยวิธีใดบ้าง”

“ได้ ไม่ยาก ว่าแต่คุยกันมาตั้งนาน ข้ายังไม่รู้จักชื่อของเจ้าเลย”

“จริงสิเจ้าคะ ข้าคือสาวใช้จวนเทียนซื่ออ่อง มีนามว่า...ซานเยว่เจ้าค่ะ”

สาม จวนเทียนซืออ๋อง



“ซานเยว่” ชายหนุ่มทวนชื่อหญิงสาวที่เพิ่งเดินออกไปอีกครั้ง

แม้เขาจะรับปากว่าจะให้นางเข้าไปทำงานในจวนอ๋องแล้ว แต่มีใช่ว่าจะไว้ใจเขายังต้องจับตาดูนางต่อไป เพียงแต่ในบรรดาผู้สมัครทั้งหมดของวันนี้ นางเป็นสตรีที่ดูเข้าที่มากที่สุด ไม่อ่อนแอจนเกินไป ทั้งยังสามารถวางตัวได้ดี รู้เท่าทันคน ชีวิตในจวนอ๋องไม่ง่าย สาวใช้เกือบทั้งหมดเป็นคนของมารดาเลี้ยงเขา

ชายหนุ่มรับรู้มาโดยตลอดว่าน้องสาวไม่ได้รับการปฏิบัติที่ดีนัก เมื่อยามที่เขาอยู่ คนเหล่านั้นก็เกรงใจ แม้แต่บิดายังต้องไว้หน้าเขาอยู่บ้าง แต่เมื่อเขาถึงงานราชการต้องเดินทางออกจากเมืองหลวง คนเหล่านั้นก็จะเริ่มรังแกน้องสาวของเขาอีกครั้ง แต่เพราะอีกฝ่ายเป็นมารดาเลี้ยง หากเขาทำอะไรรุนแรงกับนาง ก็จะเป็นที่ครหาได้ เสด็จจุลเจิมเคยบอกให้เขาอดทน เขาทนจนสุดจะทนแล้ว คนเดียวที่ยอมให้รังแกไม่ได้ก็คือน้องสาวของเขา แต่หวังซีเหยา นั้นอ่อนแอเกินไป นางขาดความรักจากบิดา ไร้มารดาคอยโอบประคอง พี่ชายเพียงคนเดียวก็ต้องออกไปทำงานนอกบ้านเสียส่วนใหญ่

น้องสาวของเขาไม่กล้าบอกว่านางต้องเผชิญกับอะไรบ้างภายในจวนอ๋อง หากไม่ใช่เพราะรายงานของคนที่เขาส่งมาคอยจับตาดู เขาอาจไม่รู้อะไร

เลย ยามนี้เขาต้องเดินทางออกนอกเมืองหลวงอีกครั้ง จึงต้องหาคนที่ไว้ใจได้ มาคอยปกป้องน้องสาว เพราะเช่นนั้นสตรีที่ชื่อชานเยวจึงเหมาะสมที่สุด

“ท่านชายไม่คิดว่าสตรีผู้นี้ที่น่ากลัวเกินไปหรือขอรับ” ทหารรับใช้ของเขาดถามขึ้นมาไม่ได้

สตรีที่ชื่อชานเยวทำให้เขารู้สึกขนลุกอยู่เสมอ ยิ่งตอนที่นางแสดงเป็นสาวใช้ที่อ่อนหวานนอบน้อม เขายังรู้สึกว่่านางอ่านได้ยากมากขึ้น

“แต่นางก็เป็นคนที่เหมาะสมที่สุดสำหรับงานนี้มิใช่หรือ บางทีให้ซีเหยาเรียนรู้จากนางไว้บ้าง ภายหน้าจะได้เอาตัวรอดได้” แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่ได้ไว้วางใจเสียทีเดียว หญิงสาวนางนี้อ่างไรก็มีที่มาไม่ชัดเจน “ให้คนของเราไปสืบประวัตินางมาว่าคือใคร ส่งคนคอยติดตามด้วยว่านางไปไหน ทำอะไรบ้าง ในจวนอ่อง บอกคนของเราว่าถ้าหากนางกล้าทำอะไรที่เป็นอันตรายต่อซีเหยาให้สังหารนางได้ทันที!”

“ขอรับ” ทหารผู้ติดตามรับคำ

เมื่อการคัดเลือกสิ้นสุดลงแล้ว ชายหนุ่มก็สั่งให้คนไล่หญิงสาวที่เหลือกลับบ้านไป ผู้ได้รับคัดเลือกกรอยู่ด้านนอก นางไม่มีบ้าน ไม่มีข้าวของติดตัวมากนัก ไม่ต้องกลับไปเอาอะไรที่โรงเตี๊ยมแห่งนั้นอีก ดังนั้นนางจึงนั่งอยู่ภายในร้านห่านสุ่ย สั่งของว่างเล็กน้อยมารอระหว่างที่เจ้านายยังไม่ลงมา ดังนั้นเมื่อหวงซีห่านและคนของเขาลงมาถึงชั้นล่าง เขาก็เห็นว่าที่สาวใช้จวนอ่องกำลังดื่มชาพร้อมกินของว่างอย่างสบายใจ

ท่าทางของนางในเวลานี้ไม่ว่าอย่างไอก็ไม่ใช่หญิงสาวชาวบ้านทั่วไป อีกทั้งไม่เหมือนบุตรสาวขุนนางด้วยซ้ำ ราวกับว่านางอยู่เหนือขึ้นไปกว่านั้น

ชายหนุ่มไม่มีเวลามากนัก แต่หญิงสาวก็หันมาเห็นเสียก่อนที่เขาจะให้คนไปเรียกนางมาพบ นางยืนขึ้นแล้วเดินเข้ามาหาพวกเขา ท่วงท่าที่สง่างามนิ่งเฉยนั้นแปรเปลี่ยนเป็นสาวใช้ที่นอบน้อมอย่างที่เขาเห็นในห้องนั้นอีกครั้ง ด้วยใบหน้าที่งดงามอ่อนหวานเช่นนี้ คนนอกคงจินตนาการว่านางเป็นเพียงสาวใช้ที่อ่อนแอคนหนึ่งเท่านั้น

“บ่าวพร้อมจะเดินทางไปจวนอ่องแล้วเจ้าค่ะ” ผู้พูดก้มศีรษะลงเล็กน้อย เดินถอยไปอยู่ด้านหลังในฐานะผู้ติดตามที่ดี

คนที่อยู่ในร้านหลายคนที่มาเพื่อรอตูการคัดเลือกสาวใช้ เมื่อเห็นว่าหญิงสาวหน้าตาตามคนนั้นเป็นผู้ได้รับคัดเลือก ก็บักใจกันว่าท่านชายเพียงมาเพื่อคัดเลือกสาวใช้ที่จะไปอุ่นเตียงด้วยตัวเองเท่านั้น และรสนิยมของเขาก็เป็นสาวน้อยบอบบางหน้าตาอ่อนหวานผู้หนึ่ง แต่ดูเหมือนว่าก่อนหน้านี้มีข่าวลือว่าท่านชายมีคู่หม้ายอยู่แล้ว แม้ว่านางไม่ได้อยู่ในเมืองหลวง แต่ก็น่าจะเดินทางมาถึงในเวลาไม่นานนี้ เรื่องสาวใช้อุ่นเตียงจะเกิดปัญหาอะไรขึ้นหรือไม่ พวกเขาเพียงแค่คาดเดาด้วยความสนุกสนาน และรอตูจิวจากต่อไปของเหล่ากลุ่มชนชั้นสูง

จิวในเมืองหลวงยังไม่ทันได้เริ่ม จิวอีกโรงหนึ่งก็ได้เริ่มแสดงไปแล้ว

ที่กลุ่มการค้าเหวินเยว่เต็มไปด้วยบรรยากาศที่เคร่งครัด พวกเขาสูญเสียชายหญิงไปอย่างกะทันหันเมื่อวันก่อน ในวันนั้นห้องฟำปกคลุมด้วยความมืด เสียงกรีดร้องของนายหญิงน้อยเหวินอ้ายเยว่ปลุกทุกคนให้ลืมตาตื่น พวกเขารีบเร่งตามเสียงร้องนั้นมาถึงห้องทำงานของนายหญิง และพบว่าร่างของนางนอนอยู่ที่พื้นในสภาพที่เลือดไหลออกจากปากจำนวนมาก ดวงตาของร่างนั้นเบิกกว้างจ้องมองอะไรบางอย่างด้วยความเคียดแค้น ฝ่ามือจิกเกร็งอาจเพราะทุรนทุรายด้วยความเจ็บปวด กระดิ่งที่มักสั่นเพื่อเรียกคนกลิ้งไปอยู่อีกด้านหนึ่ง

คำให้การของนายหญิงน้อยก็คือ เมื่อวานยามโหยว³ นางเดินทางมาเพื่อจะพูดคุยกับพี่สาวเล็กน้อย เมื่อเห็นว่ายังทำงานอยู่จึงสั่งให้สาวใช้ที่พบระหว่างทางนำของว่างไปให้พี่สาว หลังจากนั้นเมื่อเห็นว่าพี่สาวยังไม่ออกจากห้องเสียที่นางจึงเข้าไปหาอีกครั้ง คราวนี้กลับพบเพียงร่างที่ไร้วิญญาณ

นายหญิงของกลุ่มการค้าเหวินเยว่ถูกวางยาพิษ!

การสืบสวนเริ่มต้นขึ้นพร้อมกับการจัดพิธีเคารพศพ พวกเขาเชิญท่านหมอมามาเพื่อพิสูจน์หายาพิษ พบว่ามาจากเกี้ยวที่เหลื่ออยู่ในซาม ส่วนสาวใช้ที่นายหญิงน้อยให้การว่าพบระหว่างทางนั้นกลับหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย พวกเขา

³ ช่วงเวลาดังตั้งตั้งแต่ 17.00 น. ถึง 18.59 น.

เขาจับสาวใช้ทั้งหมดในเรือนใหญ่มาขึ้นเบื่องหน้า แต่ไม่มีใครมีลักษณะเหมือนสาวใช้คนนั้น คาดว่านางเข้ามาอย่างมีเจตนาร้าย หลังจากที่วางยาพิษแล้วก็จากไปทันที

เมื่อหาตัวสาวใช้คนนั้นไม่พบ ก็ดูเหมือนว่าการสอบสวนมาถึงทางตัน เหวินหมิงไม่อาจยอมรับเรื่องนี้ได้ ไม่ว่าเขากับเหวินเหิงเยว่จะทะเลาะกันบ่อยเพียงใด เขาก็ยอมรับความสามารถของนางเสมอ นางอาจใช้วิธีการเด็ดขาดหรือโหดเหี้ยมไปสักหน่อย แต่ทั้งหมดก็เพื่อทำให้นางดูแลกลุ่มการค้าเหวินเยว่ได้อย่างดีที่สุด และนางก็ทำหน้าที่นายหญิงของตนเองได้เป็นอย่างดีมาโดยตลอด ความตายของนางจึงเป็นสิ่งที่ยากจะยอมรับได้

แน่นอนว่าความตายของเหวินเหิงเยว่ไม่ได้มีเพียงแค่คนที่เศร้าเสียใจเท่านั้น แต่บางคนยังรู้สึกสบายใจอีกที่พวกเขาสามารถหลุดพ้นจากนายหญิงผู้เข้มงวดได้แล้ว เหวินหมิงดูแคลนคนเหล่านั้น พวกเขาารู้จักรักสบาย แต่ไม่รู้คุณค่าของการที่มีเหวินเหิงเยว่เป็นนายหญิง ต่อไปนี้หน้าที่ทั้งหมดต้องตกอยู่ที่เหวินอ้ายเยว่ผู้เป็นน้องสาวต่างมารดา เขารู้จักนางมาตั้งแต่ยังเด็ก แม้จะชอบอุปนิสัยบางประการ แต่ก็ต้องยอมรับว่าเหวินอ้ายเยว่ยังเทียบเท่ากับพี่สาวของนางไม่ได้

ชายหนุ่มเดินเข้าไปด้านในบริเวณสถานที่เคารพศพ ผ้าขาวถูกประดับเอาไว้รอบหม้อบ้าน มีผู้คนมากมายมาร่วมไว้อาลัย ภายในห้องนั้นเหวินอ้ายเยว่ นั่งอยู่ที่มุมหนึ่งและยังคงร้องไห้ นางใช้ผ้าผืนหนึ่งปิดบังใบหน้าเอาไว้ มีเหลียงจื่อหฺรานที่เป็นคู่หมั้นของเหวินเหิงเยว่กำลังปลอบโยนน้องสาวของว่าที่ภรรยา

ภาพนั้นอาจไม่แปลกในสายตาคนทั่วไป แต่ในสายตาของเหวินหมิง เขารู้สึกว่าเรื่องนี้ไม่ค่อยเหมาะสมนัก ศพของคู่หมั้นตั้งอยู่ตรงนี้ เหลียงจื่อหฺราน จะแสดงความสนิทสนมปลอบโยนหญิงอื่นได้อย่างไร

“เหวินหมิง” เมื่อเงยหน้าขึ้นแล้วเห็นว่ามีคนอื่นเข้ามา พวกเขา ก็ถอยห่างออกจากกัน เหวินอ้ายเยว่ลุกขึ้นเดินเข้ามาหาเขา ตอนนี้เรื่องต่างๆ ภายในยังอยู่ในการดูแลของเขา เพราะนางวุ่นวายอยู่กับการจัดงานไว้อาลัยให้พี่สาว

“เรื่องสืบสวนการตายของพี่สาวข้าเป็นอย่างไรบ้าง”

ภายใต้ผ้าคลุมหน้านั้นเขาไม่รู้ว่าสีหน้าและสายตาของนางเป็นอย่างไร

แต่อย่างน้อยเขาคิดว่านางคงเสียใจที่สูญเสียพี่สาวไม่น้อยไปกว่าเขา อย่างไรก็ตาม
ก็เหลือกันเพียงสองคนพี่น้องเท่านั้น และเหวินเหิงเยว่ก็เลี้ยงดูนางมาเป็นอย่างดี
ดี นอกจากเป็นพี่สาวแล้ว ยังเปรียบเสมือนมารดาอีกคนหนึ่ง

น้ำเสียงของเขายามตอบจึงอ่อนลง “การสอบสวนยังไม่คืบหน้า พวก
เรายังไม่รู้ว่สาวใช้คนนั้นมาจากที่ไหน บางทีอาจจะกลับไปเริ่มต้นที่การหาที่มา
ของยาพิษแล้วก็แรงจูงใจ ไม่ต้องเป็นห่วงไปหรอก ไม่ว่าอย่างไรข้าก็จะหาตัว
คนที่ทำร้ายเหิงเยว่ให้ได้”

เหวินอ้ายเยว่พยักหน้า นางจึงไปครุ่นหนึ่งก่อนเอ่ยถาม “แล้วเรื่องภายใน
จะเป็นอย่างไรต่อไป กิจการกลุ่มการค้ายังต้องเดินต่อ แต่ตอนนี้พวกเราไม่มี
นายหญิงอีกแล้ว”

“เรื่องนั้นช่วงนี้ข้าจะดูแลให้ เรื่องการส่งอาวุธ ข้อมูลยังอยู่ในมือข้า ส่วน
เจ้าก็ดูแลฝ่ายยาต่อไป รอจนกระทั่งจัดการเรื่องศพเสร็จสิ้น อาจจะให้เจ้ารักษา
การชั่วคราว”

“ชั่วคราว...” เสียงของเหลียงจื่อหฺรานประหลาดใจ “เหตุใดนางจึงได้
เพียงแค่รักษาการชั่วคราว ในเมื่ออ้ายเยว่ก็เป็นเพียงผู้เดียวที่เหมาะสมจะ
สืบทอดตำแหน่งของเหิงเยว่อยู่แล้ว”

เหวินหมิงมองอีกฝ่ายด้วยท่าที่ไม่พอใจนัก เขายังคงตอบอย่างสงบ
“พวกผู้อาวุธจากหลายฝ่ายประชุมกันแล้วว่า พิธีแต่งตั้งนายหญิงคนใหม่จะ
ต้องรอให้การไต่ทุกข้อร้อยวันผ่านพ้นไปก่อน บางทีอาจต้องรอให้การสืบสวน
ถึงสาเหตุการตายสิ้นสุด เจ้าจะได้ขึ้นเป็นนายหญิงคนใหม่ได้อย่างไม่มีปัญหา”

“เข้าใจแล้ว ข้าเห็นด้วยกับการตัดสินใจนี้” เหวินอ้ายเยว่ยอมรับ

แต่ใครจะรู้ว่าภายใต้ผ้าที่คลุมใบหน้าของนางนั้นมีสีหน้าเช่นไรซ่อนอยู่

จวนเทียนซื่ออ๋องตั้งอยู่ในทำเลที่ดีที่สุดของเมืองหลวง กล่าวคืออยู่
ไม่ไกลจากวังหลวงมากนัก มีลำธารสายเล็กไหลผ่านด้านหน้า บรรยากาศสงบ
ร่มรื่น ทว่าภายในนั้นจะสงบร่มเย็นหรือไม่ก็ไม่มีใครรู้ได้ เหวินเหิงเยว่เงยหน้า
มองอาคารหลังใหญ่เบื้องหน้า ก้าวชิดติดตามด้วยการก้มหน้าเล็กน้อยอย่าง
สงวนท่าที เหมือนสาวใช้ที่ขัดเขินต่อการมาทำงานวันแรก

เมื่อคนที่เฝ้าอยู่ด้านหน้าเห็นว่าผู้ที่ก้าวเข้ามาคือใครก็ค้อมตัวลงต่ำ ก้มศีรษะแสดงความเคารพก่อนจะเปิดประตูให้เข้าไปด้านใน ทหารยามสองนายนั้นมองดูสตรีที่เดินตามหลังท่านชายใหญ่ด้วยความสงสัย ก่อนจะนึกถึงข่าวที่ได้ยินก่อนหน้านี้ว่าท่านชายออกไปประกาศรับสาวใช้ด้วยตัวเอง หรือจะเป็นหญิงสาวคนนี้ แต่เพราะว่านางก้มหน้าตลอดเวลา จึงมองเห็นได้ไม่ชัดเจนกว่าหน้าตาเป็นอย่างไร

ข่าวการกลับมาของเขอาาจมีผู้ไปรายงานแล้ว ยังไม่ทันก้าวพ้นลานด้านหน้า ก็มองเห็นว่ามีสตรีนางหนึ่งนั่งจิบชารอเขาอยู่ที่ศาลาหลังใหญ่ รายล้อมไปด้วยสตรีมากมายที่คอยปรนนิบัติอย่างดี ชายหนุ่มจำต้องหยุดเมื่อเห็นว่าสตรีผู้นั้นลุกออกจากศาลาเดินเข้ามาหาเขา

“ท่านชาย” เสียงนั้นอ่อนหวาน เมื่อเข้ามาใกล้จึงได้เห็นว่าป็นหญิงงามผู้หนึ่ง ท่วงท่ากิริยาชดช้อย ใบหน้านั้นแม้มีร่องรอยแห่งวัยอยู่บ้าง ก็ยังนับว่างามยิ่ง “กลับมาแล้วหรือเจ้าคะ จะให้คนตั้งโต๊ะอาหารเลยหรือไม่ ข้าจะให้คนจัดการให้” มองดูแล้วความสัมพันธ์ของทั้งสองคงไม่แย่นัก

ทว่าชายหนุ่มกลับวางเฉยและตอบด้วยน้ำเสียงค่อนข้างเย็นชา “ไม่รับทวงพระชายารอง บังเอิญเข้าไปที่ร้านอาหาร ซื้ออาหารกลับมาฝากซีเหยา คงจะไปที่เรือนหลังเล็ก” คำปฏิเสธนั้นไม่ห้วนเกินไป แต่ก็บอกชัดว่าเขาไม่ต้องการเกี่ยวข้องกับอีกฝ่ายมากนัก

ฝ่ายนั้นเองก็ไม่ได้แสดงอารมณ์อะไรมากมาย เพียงแค่มิ้มแล้วก็เอ่ยถามขึ้นมา “ได้ยินข่าวเรื่องท่านชายออกไปประกาศหาสาวใช้ด้านนอก” นางขยับมามองหญิงสาวที่ก้มหน้าอยู่ด้านหลังของชายหนุ่ม “หรือนี่จะเป็นสาวใช้ที่ท่านได้มาวันนี้”

เหวินเหิงเยว่ก้าวออกมาเบื้องหน้า ก้มศีรษะพร้อมค้อมตัวลงแสดงความเคารพอย่างรู้งาน น้ำเสียงของนางไม่ดังมากนัก รวากับเป็นสาวใช้จริง ๆ “การะพระชายารอง บ่าวมีนามว่าซานเยว่พะคะ”

หวงซวีหนานเหลือบมองหญิงสาวที่แสดงบทบาทได้อย่างดี มุมปากของเขายกยิ้มเล็กน้อยในตอนที่ไม่มีใครเห็น ก่อนจะกลับมาเป็นปกติอย่างรวดเร็ว

“เเยหน้าให้ข้าดูหน่อยซี”

คำสั่งนั้นเป็นสิ่งที่ทุกคนรอบข้างย่อมอยากเห็น

หลายคนได้ยินมาว่าการคัดเลือกสาวใช้คนนี้มีใช้เพียงเพื่อให้มาคอยรับใช้ท่านชายไปคัดเลือกด้วยตัวเองเนื่องจากต้องการให้นางทำหน้าที่อุ่นเตียงด้วยมีสาวใช้มากมายในจวนต้องต้องการอุ่นเตียงให้ท่านชาย แต่กลับไม่มีโอกาสเช่นนั้น พวกเขาต้องการเห็นว่าสตรีที่ท่านชายสรรหามานั้นที่จริงแล้วมีหน้าตาเป็นอย่างไรกันแน่

เหวินเหิงเยว่ลอบถอนหายใจ ก่อนจะเงยหน้าขึ้นให้พวกเขาได้มองอย่างถนัดตา สาวใช้หลายคนรู้สึกทึ่งเมื่อเห็นใบหน้านี้ ผิวของนางขาวผุดผ่องไร้มลทิน ใบหน้านั้นกลมเล็กน้อย แต่ก็ทำให้รู้สึกถึงความอ่อนหวานนุ่มนวลดวงตากลมโตสีดำนสนิทริมฝีปากแดงเรื่อ เครื่องหน้าทั้งหมดล้วนประกอบขึ้นอย่างดี ไม่งามมาก แต่ก็นับได้ว่าชวนมองไม่น้อยเลยทีเดียว บางทีนี่อาจเป็นรสนิยมของท่านชาย

สตรีที่งดงามถึงเพียงนี้มาทำงานในจวนต้อง นางจะเป็นอะไรได้อีกนอกจากสาวใช้อุ่นเตียง ช่างโชคดีและโชคร้ายในเวลาเดียวกัน

พระชายารองยิ้มแย้มไม่ได้แสดงอารมณ์อื่นใด นอกเสียจากพูดตักเตือนด้วยความหวังดี “เจ้ามาเป็นสาวใช้จวนต้อง ก็ต้องทำหน้าที่ของเจ้าให้ดี ภายหลังเมื่อคุณหมายท่านชายเดินทางมาถึงเมืองหลวง เจ้าก็ต้องปรนนิบัติรับใช้นางเป็นอย่างดี เข้าใจหรือไม่”

คำเตือนนั้นหมายถึงสิ่งใดผู้ฟังย่อมเข้าใจ ใบหน้าของทงชวีหนานมืดครึ้มไปเล็กน้อย ก่อนที่เธอจะอธิบาย “นางไม่จำเป็นต้องปรนนิบัติใคร ข้าจ้างนางมาเพื่อคอยดูแลชี้เหยาโดยเฉพาะ เจ้านายของนางก็คือชี้เหยา ขอขอบคุณพระชายารองที่เป็นห่วง”

“ที่แท้เป็นสาวใช้ของท่านหญิงสาม”

แม้ว่าพระชายาจะเอ่ยเช่นนั้น แต่ดูเหมือนว่านางจะไม่เชื่อถือนั่นที่เธอพูดมากนัก

ทงชวีหนานไม่ได้ใส่ใจ เธอเอ่ยขอตัวแล้วพาสาวใช้ของตนเดินไปยังเส้นทางที่มุ่งสู่เรือนหลังเล็กของนางสาว สตรีที่ยืนอยู่ด้านหลังยังคงมองตามด้วยสายตาที่ยากจะอ่าน ก่อนนางจะเดินกลับเข้าไปในศาลาเพื่อผลิตเพลิน

กับการปรนนิบัติอีกครึ่ง พวกสาวใช้เองก็มีหัวข้อใหม่ให้พูดถึงในวันนี้

“นางคือพระชายารอง ชื่อหลิหยุณฟาง มีบุตรสาวหนึ่งคนคือท่านหญิงรอง ชื่อหวงหยุณอิง และบุตรชายคนเล็ก ชื่อหวงหยางอู้ เมื่อเจ้ามาดูแลน้องสาวข้า ควรระมัดระวังคนพวกนี้เอาไว้ สาวใช้และบ่าวรับใช้ส่วนใหญ่ในจวนเป็นคนของนาง” ผู้ที่เดินนำหน้าอธิบายคร่าวๆ

คนที่เดินตามจึงเข้าใจว่าเหตุใดเขาถึงต้องออกไปเสาะหาสาวใช้จากนอกจวนมาให้ให้น้องสาวของตน เพราะไม่สามารถไว้ใจคนในได้นี่เอง สตรีเมื่อครู่ภายนอกงดงาม ภายในก็คงเต็มไปด้วยพิษมากมาย ยิ่งยั้มแย้มได้ง่ายเพียงใด ก็ยิ่งอันตรายมากขึ้นเท่านั้น นางได้เรียนรู้จากความตายของตนเองมาแล้ว

เดินต่อมาไม่นานก็มาถึงเรือนหลังเล็กที่ตั้งอยู่อย่างโดดเดี่ยวจากเรือนหลังอื่น ที่นั่งดูตามด้วยต้นไม้ใบไม้ แต่กลับให้ความรู้สึกเหงาและอ้างว้างอย่างบอกไม่ถูก อาจเป็นเพราะไม่มีสาวใช้หรือบ่าวรับใช้เดินไปเดินมาเหมือนเรือนหลังอื่น

สีหน้าของหวงชวีหนานเปลี่ยนไปทันที จากความเย็นชากลายเป็นคนอบอุ่น

“ซีเหยา” เมื่อเขาเอ่ยเรียก ประตูห้องด้านในก็เปิดออก

ผู้ที่ก้าวออกมาเป็นเด็กสาวคนหนึ่ง ใบหน้าพวกเขาล้ายกันเจ็ดในสิบ ส่วนทีเดียว ดวงตาอีกฝ่ายโตกว่าพี่ชายเล็กน้อย ท่าทางน่ารัก แม้แต่รอยยิ้มก็ยิ่งทำให้รู้สึกสดใสมากขึ้น ชั่วครู่หนึ่งเหวินเหิงเยว่กลับนึกถึงน้องสาวของตัวเองขึ้นมา ในวัยเด็กนางก็เป็นเช่นนั้นมิใช่หรือ แล้วเมื่อใดกันที่น้องสาวของนางเปลี่ยนไป หรือที่แล้งมาเป็นเช่นนั้นมาโดยตลอด มีเพียงนางเท่านั้นที่โง่เขลาไม่ทันคน

หญิงสาวสะบัดหน้าไล่ความคิดนั้นออกไป อย่างไรสตรีเบื้องหน้าก็จะเป็นเจ้านายในอนาคต เพื่อการแก้แค้น ต่อให้ต้องก้มศีรษะให้ใคร นางก็ยินดี ดวงตาคู่นั้นมีแสงวาบผ่าน ก่อนจะสลายหายไปเหมือนไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน นางมองดูเด็กสาวที่กระโจนเข้าสู่อ้อมแขนของพี่ชาย

“พี่ชายใหญ่กลับมาแล้ว ข้ากำลังคิดว่าวันนี้ท่านจะกลับมาหรือไม่”

“ย่อมต้องกลับมา” เขาตอบนางด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล ก่อนจะแบมือรับ กล่องใส่อาหารที่ซื้อมาจากทหารติดตามด้านหลัง “ข้าซื้อของโปรดมาให้เจ้าด้วย วันนี้เราจะกินอาหารมือเย็นด้วยกัน”

ผู้เป็นน้องสาวพยักหน้าอย่างยินดี ก่อนนางจะมองเห็นว่ามีสตรีผู้หนึ่ง ยืนอยู่ด้านหลังพี่ชาย “นั่นใครหรือเจ้าคะ สาวใช้จากที่ไหนกัน”

เหวินเหิงเยว่ก้าวออกไปเบื้องหน้า แนะนำตัวอีกครั้ง “ข้าชื่อซานเยว่ เจ้าคะ นับจากนี้ไปข้าจะเป็นสาวใช้ประจำตัวของท่านหญิงสามเจ้าคะ”

“พี่ชายใหญ่...” น้องสาวเหมือนจะไม่เข้าใจ

หวงซวีหนานพาน้องสาวเข้าไปนั่งด้านใน โดยมีเหวินเหิงเยว่เดินตามอยู่ ด้านหลัง “อีกไม่กี่วันพี่ต้องเดินทางออกจากเมืองหลวงไปทำงานอีกครั้ง พี่ไม่ไว้ใจให้เจ้าอยู่ที่นี้โดยไม่มีผู้ใดคอยช่วยเหลือ ดังนั้นจึงว่าจ้างซานเยว่มาเป็นสาวใช้ส่วนตัวของเจ้า หน้าที่ของนางคือดูแลปกป้องเจ้าจากคนในจวนอ่อง”

ท่านหญิงสามมองดูสตรีเบื้องหน้าที่พี่ชายบอกว่าจะมาคอยปกป้องนาง ด้วยท่าทีสงสัย “ไม่ใช่ข้าดูถูกนางหรอกนะเจ้าคะ แต่...” เด็กสาวพบว่าสตรีที่ชื่อซานเยว่ นั้นดูอ่อนแอ ร่างกายบอบบางยิ่งกว่าสาวใช้คนอื่นที่นางเคยพบ คนเช่นนี้จะสามารถต่อกรกับเหล่าปีศาจในจวนอ่องได้อย่างไร

พี่ชายเหมือนจะรู้ว่าสิ่งที่น้องสาวคิดอยู่คือสิ่งใด “อย่าประมาทนางจากรูปร่างภายนอก” ประโยคหลังเขาหันมาพูดกับหญิงสาวด้านหลัง “กับซีเหยา เจ้าควรแสดงตัวตนที่แท้จริงเมื่ออยู่ต่อหน้านาง”

หวงซีเหยาแปลกใจเมื่อพี่ชายกล่าวเช่นนั้น นางเพิ่งเข้าใจตอนที่สาวใช้คนนั้นเปลี่ยนสีหน้าแวตาอย่างรวดเร็ว ครู่เดียวก็เหมือนว่าจะกลายเป็นคนละคน ฝ่ายนั้นถอนหายใจเล็กน้อย

“ก็ดี ข้ามีบางเรื่องจะถามท่านชายเช่นกัน ขอบเขตของข้าสามารถกระทำได้แค่ไหน ปกป้องไม่ให้ท่านหญิงถูกรังแก หรือว่าสามารถเอาคืนได้เช่นกัน”

“ทำทุกอย่างที่เจ้าคิดว่าเหมาะสม ขอเพียงอย่างเดียว อย่าให้น้องสาวของข้าเดือดร้อน” เขาหันมาพูดกับน้องสาวของตัวเอง “ซานเยว่จะเป็นผู้ช่วยของเจ้า เมื่อเกิดอะไรขึ้น ให้พี่ที่นางพูด พิจารณาเอาเองว่าต้องการทำตามหรือไม่” เขาต้องการให้น้องสาวเติบโตขึ้น นางต้องเอาตัวรอดด้วยตนเองได้ มิเช่นนั้น

นั้นภายภาคหน้าจะมีชีวิตอยู่ได้อย่างไรหากเขาไม่สามารถคุ้มครองนางได้อีก

ท่านหญิงสามยังไม่หายตกใจกับความเปลี่ยนแปลงของหญิงสาวคนนั้น “เจ้า...เปลี่ยนสีหน้าได้รวดเร็วเช่นนั้นได้อย่างไร แล้ว...เจ้าจะปกป้องข้าได้อย่างไร ในเมื่อคนที่เจ้าต้องต่อกรด้วยล้วนเป็นผู้มีอำนาจ ในขณะที่เจ้าเป็นเพียงสาวใช้คนหนึ่ง”

เพราะไม่ว่าจะมองจากมุมไหน เรื่องที่สาวใช้ต่อต้านเจ้านายก็ดูเหมือนว่าจะเป็นไปไม่ได้เลยแม้แต่น้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อผู้เป็นเจ้านายคือเชื้อพระวงศ์อย่างท่านอ่อง พระชายา และท่านหญิงท่านชาย อย่างไรก็ตามคนเหล่านั้นเลย สาวใช้จะต่อต้านหัวหน้าสาวใช้ก็ยิ่งทำไม่ได้ ทุกวันนี้อำนาจของหัวหน้าสาวใช้เป็นของสาวใช้ส่วนตัวพระชายารอง มิเช่นนั้นเหตุใดพี่ชายของนางต้องออกไปประกาศหาสาวใช้ด้วยตัวเอง

รอยยิ้มพาดผ่านใบหน้า “ท่านหญิง เมื่อใดที่ท่านรู้สึกว่าด้อยกว่าผู้อื่น ไม่ว่าจะด้วยฐานะ ลำดับอาวุโส หรือแม้แต่ตำแหน่งหน้าที่ โปรดจงรู้ไว้ว่าทุกอย่างมีช่องโหว่เสมอ ขอเพียงท่านเรียนรู้การใช้ช่องโหว่นั้นอย่างถูกต้อง จะไม่มีใครเอาเปรียบท่านได้”

เมื่อนางพูดจบ สาวใช้ที่ชื่อหลิงจวนก็ก้าวออกมาเพื่อบอกว่าจัดการเรื่องที่พักของนางเรียบร้อยแล้ว นางจึงขอตัวเพื่อนำสัมภาระน้อยนิดของตัวเองไปเก็บที่ห้อง เนื่องจากที่นี่มีสาวใช้ประจำเพียงคนเดียว ภายในเรือนจึงมีห้องว่างมากมาย

หลิงจวนไม่ได้ยินบทสนทนามากนัก แต่นางรู้ว่าหญิงสาวตรงหน้าถูกส่งมาเพื่อคอยดูแลท่านหญิงสาม แม้จะดีใจที่มีคนมาเพิ่ม แต่นางก็อยากจะได้คนเอาไว้

“เจ้าอยู่ที่นี่ต้องระมัดระวัง คนเหล่านั้นไม่ยากที่จะจัดการ”

คนที่ก้มหน้าเก็บของเงยหน้าขึ้นมามองด้วยรอยยิ้ม

“ก็ดีสิ ถ้าง่ายเกินไป จะสนุกได้อย่างไร”

สี่

ก่านหญิงสาม



คำคืนนั้นผ่านไปอย่างเงียบสงบ เหวินเหิงเยว่ได้นอนอย่างสบายใจอีกครั้ง ที่นี้อาจไม่ดีเท่ากับบ้านของนางในกลุ่มการค้าเหวินเยว่ แต่ก็ดีกว่าโรงเตี๊ยมที่เคยไปพักก่อนหน้านี้มาก เนื่องจากไม่มีสาวใช้มากนัก ดังนั้นนางกับหลิงจวนจึงสามารถมีห้องส่วนตัวได้ ข้อนี้ยิ่งทำให้การใช้ชีวิตของนางง่ายมากขึ้น หญิงสาวบอกตัวเองว่า นับจากนี้ไปนางต้องทำหน้าที่ให้ดีที่สุด ทำให้หวงชวีหนานไว้วางใจนางให้ได้ ถึงเวลานั้นค่อยขยับขยายใช้ความไว้วางใจของเขา ทำให้เหวินอ้ายเยว่และเหลียงจื่อหรานซดใช้สิ่งที่พวกเขาทำ

ด้วยพื้นฐานนิสัยเดิมของนางเป็นคนที่ตื่นก่อนพระอาทิตย์ขึ้นเป็นประจำ ดังนั้นการมาทำงานในฐานะสาวใช้จึงไม่ใช่ปัญหา แต่ในขณะที่นางคิดว่าตัวเองตื่นเช้าแล้ว เมื่อออกมาด้านนอกกลับพบว่าหลิงจวนกำลังกวาดลานด้านหน้าอยู่ ฝ่ายนั้นหันมายิ้มให้

“เจ้านอนต่อก็ได้นะ เจ้าเพิ่งมา ยังไม่มีงานอะไรให้ทำนักหรอก”

“ข้าตื่นแล้ว” นางยืดตัวขึ้นเล็กน้อย ผ่อนคลายกล้ามเนื้อก่อนจะมองหาอะไรสักอย่างทำ นางเห็นกระบุงอันเล็กวางอยู่อีกด้านจึงเดินไปหยิบมาช่วยเก็บไปใส่ที่ร่ว่งอยู่ ระหว่างนั้นก็เอ่ยถาม “ที่นี่มีแค่เจ้าเท่านั้นหรือ ข้าไม่เห็นสาวใช้คนอื่นเลย”

เมื่อได้ยินคำถามนั้นหลังจนวนก็ถอนหายใจ นางหยุดมือที่กำลังกวาดใบไม้ เกยคางกับด้ามไม้กวาด “ถ้าคนที่อยู่ประจำคอยรับใช้ท่านหญิงก็มีแค่ข้านี่แหละ สาวใช้กับบ่าวรับใช้คนอื่นๆ ก็ไปๆ มาๆ ตามแต่จะเรียกใช้งาน คนพวกนั้นไวใจไม่ได้ มีอะไรก็เอาไปพูดให้พระชายารองฟังหมด ท่านชายก็เลยให้ข้าอยู่ดูแลท่านหญิงแค่คนเดียว”

“คนเดียวไม่น้อยไปหรือ”

“ก็นับว่าน้อย แต่จะทำอย่างไรได้ หัวหน้าสาวใช้เป็นคนของทางนั้น ปกติจะคัดเลือกสาวใช้ก็ต้องผ่านหัวหน้าสาวใช้หรือพ่อบ้าน คัดเลือกมาจำนวนหนึ่งแล้วจึงนำมาให้เจ้านายเลือกอีกที แต่คนที่พวกเขาพามาล้วนเป็นคนของพวกเขา จะเลือกใครก็ไม่ปลอดภัย ท่านชายถึงต้องออกไปคัดเลือกสาวใช้เองเจ้าด้วยตัวเอง”

ด้วยคำบอกเล่านี้ หญิงสาวจึงเข้าใจอะไรต่อมิอะไรได้มากขึ้น สถานการณ์ในจวนอ่องไม่ดีเท่าไรนัก เพราะคนทั้งหมดล้วนอยู่ภายใต้การปกครองของพระชายารอง ซึ่งก็ควรจะเป็นเช่นนั้น เพราะเมื่อพระชายาเอกซึ่งเป็นมารดาของท่านชายใหญ่และท่านหญิงสามเสียชีวิตไป ตำแหน่งในการดูแลคนของจวนอ่องย่อมตกเป็นของพระชายารองโดยปริยาย

“แล้วท่านอ่องไม่ว่าอะไรบ้างหรือ”

หลังจนวนไม่กล้าพูดเต็มปาก แต่นางก็ยังบ่นอุบิบให้พอได้ยินอยู่บ้าง

“จะไปสนอะไร ลืมไปแล้วกระมังว่ามีบุตรสาวอีกคน”

เหวินเหิงเยว่มองดูสีหน้าของคนเล่าที่ไม่ค่อยสบายอารมณ์ ดูเหมือนว่าสถานการณ์อาจซับซ้อนมากกว่าที่คิด เดิมทีนางคิดว่าจะเป็นปัญหาแม่เลี้ยงลูกเลี้ยงทั่วไป แต่ถ้าบิดาไม่เข้าข้างบุตรสาว ทั้งเขายังเป็นคนที่มัวอำนาจมากที่สุดในบ้าน เกรงว่าเรื่องนี้ไม่่ง่ายนัก แต่ก็นั่นแหละ...ยิ่งยาก...หวังชีวิตหนานก็จะยิ่งไวใจนางมากขึ้น

พวกนางยังไม่ได้พูดคุยอะไรกันมากนัก ก่อนจะได้ยินเสียงเคลื่อนไหวภายในห้องนอนของท่านหญิงสาม หลังจนวนฝากของในมือไว้ที่นาง แล้วเดินหายเข้าไปในห้องด้านหลัง ก่อนจะเดินถืออ่างล้างหน้าเข้าไปให้ท่านหญิงภายในห้อง ดูเหมือนว่าก่อนหน้าที่นางจะมา อีกฝ่ายคงจะยุ่งมากจริงๆ

แม้ว่าฐานะเดิมของนางเป็นนายหญิงของกลุ่มการค้าเหวินเยว่ นางอาจทำงานบ้านไม่เป็น แต่ก็มักช่วยเหลือตัวเองได้ เมื่อบิดายังอยู่ เหวินเหิงเยว่ถูกฝึกให้ใช้ชีวิตหลากหลายรูปแบบ บางครั้งเมื่อนำอาวุธไปส่งในสถานที่ห่างไกล ไม่มีโรงเตี๊ยมหรือห้องพักรักๆ นางก็ต้องนอนบนเกวียนหรือบนพื้นดิน ดังนั้นในด้านความอดทนต่องานหนัก นางก็ถือว่าไม่ด้อยเช่นกัน หญิงสาวกวาดและเก็บเศษใบไม้อย่างไม่เหน็ดเหนื่อย

กว่าสาวใช้คนใหม่จะจัดการงานทุกอย่างเสร็จสิ้น ท่านหญิงสามก็ออกมาจากห้องพักส่วนตัวแล้ว คนแรกที่นางเห็นคือช่างที่กำลังถือกระบุงไม้ไผ่ไปเอาเศษใบไม้ออกจากลานขนาดเล็ก นานมากแล้วที่นางไม่มีสาวใช้คนอื่นอยู่ในเรือนนอกจากหลิงจวน หวงซีเหยานึกถึงเรื่องที่พี่ชายพูดกับนางเป็นการส่วนตัวเมื่อวาน

“พี่มาของซานเยว่คนใหม่ไม่ชัดเจน แต่ในแง่ของฝีมือ ไหวพริบของนางสามารถเชื่อถือได้ เจ้าไม่ต้องไว้วางใจนางเต็มที่ คอยดูนางเอาไว้ แล้วคิดเอาเองว่าจะทำตามคำแนะนำของนางหรือไม่ จำเอาไว้ว่าต้องคิดถึงความปลอดภัยของตนเองเป็นลำดับแรก ข้าจะทิ้งคนไว้กับเจ้า หากเกิดอะไรขึ้นหรือนางคิดจะทำร้ายเจ้า ให้เรียกใช้ได้เลย”

พี่ชายของนางบอกว่าซานเยว่ผู้นี้มีความฉลาดเฉลียวอย่างยิ่ง นางสามารถเข้าใจสิ่งที่เขาต้องการจากการอ่านป้ายประกาศเพียงอย่างเดียวเท่านั้น ความสามารถในการทำความเข้าใจของนางมีไม่น้อย อีกทั้งด้วยรูปร่างหน้าตาเช่นนี้ ไม่มีใครเข้าใจว่าเหตุใดอีกฝ่ายจึงเข้ามาเป็นสาวใช้ในจวนอ๋อง ทั้งที่มียานมากมายที่นางสามารถทำได้ด้วยใบหน้าเช่นนั้น หากไม่ใช่เพราะต้องการจะเป็นสาวใช้คนเดียวของพี่ชายแล้ว ยังมีสาเหตุอะไรได้อีก แต่เจ้าตัวกลับบอกนางให้มั่นใจ

“นางเข้ามาด้วยเจตนาอื่นแน่ แต่ไม่ใช่เพราะต้องการเป็นภรรยาของข้าอย่างแน่นอน อย่างน้อยข้าก็อ่านสายตาคอนออก” พี่ชายยืนยันให้มั่นใจอีกครั้ง

“ซานเยว่” นางเอ่ยเรียกสาวใช้คนใหม่

ฝ่ายนั้นทำความสะอาดตัวเองก่อนจะเดินเข้ามาหา เมื่อพี่ชายบอกว่าให้อีกฝ่ายแสดงตัวตนที่แท้จริงต่อหน้านาง สิ่งที่หวงซีเหยาได้เห็นก็คือหญิงสาว

ที่มีท่าทางราวกับสตรีชั้นสูง แผ่นหลังของนางตั้งตรง ลำคอเชิดขึ้นเล็กน้อย ไม่เหมือนสตรีที่เดินเข้ามาด้วยศีรษะก้มต่ำเมื่อวาน สาวใช้ส่วนใหญ่จะเดินด้วยการก้มศีรษะต่ำ บางคนยังติดอาภรณ์หลังค่อมเล็กน้อยจากการฝึกค่อมตัวตลอดเวลา แต่หญิงสาวคนนี้แตกต่างออกไป

“มีอะไรให้ข้ารับใช้เจ้าคะ” น้ำเสียงมิได้นอบน้อมเกินไป แต่ก็มิได้กระด้างแต่ประการใด

“เจ้าจะเข้ามาเป็นสาวใช้ในเรือนของข้า ข้าก็ควรรู้มิใช่หรือว่าเจ้ามีความสามารถไต่บ้าง”

คนฟังพยักหน้า “นั่นสินะเจ้าคะ ท่านเป็นเจ้านาย ก็ควรรู้เอาไว้ ข้าอ่านเขียนคิดคำนวณได้คล่องแคล่วเจ้าคะ มีความสามารถในการป้องกันตัวเล็กน้อย ยังมีความรู้ด้านการแพทย์อีกนิดหน่อย สิ่งที่ไม่เชี่ยวชาญคือการทำงานบ้าน อาหาร เย็บปักถักร้อย หรือการเล่นดนตรี” ทักษะที่นางเรียนรู้มาก่อนหน้านั้นมีเอาไว้สำหรับใช้ในการทำงานของตน บิดาเลี้ยงนางมาเหมือนเด็กชายคนหนึ่ง อะไรที่บุตรชายควรเรียนนางก็ได้เรียน แต่กลับขาดทักษะที่หญิงสาวทั่วไปพึงมี ซึ่งนางคิดว่าไม่ได้เสียหายในเรื่องนี้

คนฟังสองคนมองหน้ากัน เดิมทีคิดว่านางดูเหมือนบุตรสาวขุนนาง แต่เมื่อฟังจากเรื่องที่เล่าแล้วก็ต้องคิดหนัก เพราะดูเหมือนหญิงสาวตรงหน้าจะขาดทักษะที่บุตรสาวกลุ่มชนชั้นสูงหรือผู้มีอันจะกินส่วนใหญ่ได้ร่ำเรียน ต่อให้เป็นหญิงสาวชาวบ้านก็ต้องพอมีทักษะเรื่องการทำงานบ้านอยู่บ้าง แต่ที่นางกล่าวมา ทักษะส่วนใหญ่เป็นเรื่องนอกบ้านแทบทั้งสิ้น

เมื่อเห็นว่าคนฟังแสดงท่าทีแปลกใจเช่นนั้น นางก็กล่าวเสริมต่อ “แต่ข้าเป็นคนเรียนรู้ได้เร็ว ถ้าอยากให้ทำ ท่านต้องสอนข้า แล้วข้าจะทำได้เองเจ้าคะ” เหวินเหิงเยว่ยังมั่นใจในทักษะด้านการเรียนรู้ของตนเองเช่นกัน นางไม่เกียจที่จะเรียนรู้งานใหม่ แต่อย่าคาดหวังให้นางทำได้ดีก็พอแล้ว

“เจ้าดูเหมือนเป็นคนที่ได้รับการอบรมมา ไม่ใช่ชาวบ้านทั่วไปที่จะมาทำงานเช่นนี้”

“เจ้าคะ บิดาของข้าเป็นพ่อค้า ข้าเรียนรู้สิ่งเหล่านี้มาจากเขา แต่พอบิดาตายจากไป ชีวิตของข้าก็เลย...พลิกผันเล็กน้อย” นางเล่าเรื่องจริงผสมด้วย

เรื่องลวง แสดงท่าทีต่อเรื่องเล่าเหล่านั้นอย่างเป็นปกติ

ผู้ฟังมองหาข้อผิดพลาดไม่ได้ ก็คิดเอาเองว่าเรื่องที่นางเล่าน่าจะมีเค้าความจริง จึงไม่ได้ถามอะไรต่อ ระหว่างที่พวกนางกำลังสนทนากันก็มีสาวใช้คนหนึ่งมารออยู่ด้านนอก หลังจนวนออกไปพบนาง แล้วจึงกลับมาด้วยสีหน้าไม่ค่อยดีนัก

“ท่านหญิงเจ้าคะ ทางเรือนใหญ่บอกว่าให้ท่านหญิงไปร่วมโต๊ะอาหารมือเช้าด้วยเจ้าคะ”

เรือนหลังใหญ่ของจวนอ่องเป็นที่ประทับของท่านอ่องและพระชายา

เอก ส่วนพระชายารองมีเรือนอีกหลังแยกออกไป แม้ไม่ได้รับการเลื่อนฐานะเป็นพระชายาเอก แต่การกระทำอื่นๆ ล้วนเหมือนพระชายาเอกผู้หนึ่งควรได้รับ

ตามปกติจะมีการตั้งโต๊ะอาหารมือเช้าสำหรับท่านอ่อง พระชายารอง ท่านหญิงรอง และท่านชายเล็ก ในขณะที่ท่านชายใหญ่ไม่ค่อยอยู่ที่เมืองหลวง มักมีราชการออกไปนอกเมืองอยู่เสมอ ส่วนท่านหญิงสามเก็บตัวอยู่ภายในเรือนเสียมากกว่า พวกสาวใช้พูดกันว่าบุตรชายหญิงของพระชายาเอกไม่यरร่วมโต๊ะอาหารกับผู้ที่มาแทนที่มารดาตน

วันนี้โต๊ะอาหารกลับถูกจัดเพิ่มไว้อีกสองที่ ผู้คนในเรือนหลักมากันพร้อมแล้ว ท่านอ่องเองก็รออยู่แล้ว ครู่หนึ่งหวงซีเหียนและหวงซีเหยาก็มาถึง สองพี่น้องงดงามราวกับภาพวาด พวกเขาถอดแบบมาจากพระชายาเอกผู้งดงาม จนบางครั้งก็ทำให้คนนึกริษยา แต่วันนี้ผู้ติดตามหวงซีเหยาไม่ได้มีเพียงหลังจวนเท่านั้น ยังมีสตรีงดงามอีกนางหนึ่งที่เดินก้มศีรษะเล็กน้อยตามมาด้วย

“รู้ใช่หรือไม่ว่าไม่ดีที่ให้ผู้ใหญ่รอ” คำแรกที่ท่านอ่องทักทายพวกเขากลับเป็นคำตำหนิ

พระชายารองวางมือทับมือท่านอ่องเอาไว้ “อย่าตำหนิพวกเขาเลยเพคะ นานๆ ครั้งจะได้ร่วมโต๊ะกัน ไม่ควรทำให้เสียบรรยากาศนะเพคะ”

เมื่อถูกปรามท่านอ่องก็เงียบลง ไม่ได้พูดอะไรขึ้นมาอีก สองพี่น้องจึงนั่งลงยังตำแหน่งว่างที่เหลือ ในขณะที่สาวใช้สองคนถอยออกไปยืนอยู่ด้านข้าง

คนที่ก้มหน้าเหลือบขึ้นมองเล็กน้อย เพราะนี่เป็นครั้งแรกที่นางจะได้เห็นหน้า
ครอบครัวจวนเทียนชื่ออ่องครบทุกคน

คนแรกคือเทียนชื่ออ่องหวงหยางหมิง บิดาของหวงชวีหนาน เขาดูคล้าย
บุตรชายไม่น้อย แต่มีท่าทีดู ดวงตาดีอันกว่ามาก แม้อายุมากแล้ว ก็ยังนับ
ว่ารูปงามทีเดียว ส่วนด้านข้างคือพระชายารองหลิวหยุนฟางที่ได้พบกัน
เมื่อวาน ถัดมาเป็นหญิงสาวอายุราวสิบเจ็ดหรือสิบแปดปี คนนี้น่าจะเป็น
ท่านหญิงรองที่เกิดจากหลิวหยุนฟาง นามว่าหวงหยุนอิง ใบหน้างดงามคล้าย
มารดา แต่ดวงตาคู่นั้นกลับทำให้นางคิดถึงเหวินอ้ายเยว่ หญิงสาวประเมินใน
ใจว่านางไม่อาจประมาทสตรีผู้นี้ได้

ลำดับสุดท้ายน่าจะเป็นท่านชายเล็กหวงหยางอี๋ อายุราวแปดหรือเก้า
ขวบ ใบหน้าของเขาค่อยๆ ท่านอ่องที่สุด รูปร่างอวบอ้วน เด็กคนนี้น่าจะเป็น
แก้วตาดวงใจของบิดามารดา อุปนิสัยของเขาต้องเป็นเด็กเอาแต่ใจไม่ผัดผ่อน
เพราะขณะที่บิดากำลังพูด เขาก็เอาแต่ก้มหน้าเล่นดาบไม้ในมืออยู่อย่างนั้น
หากนางเป็นมารดา คงตีมือไปแล้วที่เอาของเล่นเช่นนั้นมาเล่นในเวลากินอาหาร
เหวินเหิงเยว่ไม่ได้เกลียดเด็ก เพียงแต่เด็กทุกคนไม่ได้น่ารักสำหรับนาง

บทสนทนาเริ่มขึ้นอีกครั้งเมื่อท่านอ่องถามบุตรชายคนโตเกี่ยวกับเรื่อง
การเดินทาง “ได้ยินว่าเจ้ากำลังจะเดินทางไปนอกเมืองอีกครั้ง”

หวงชวีหนานตอบด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย “พะยะค่ะ รอบนี้อาจไปสักสอง
หรือสามเดือน แล้วแต่ว่าสถานการณ์ทางนั้นเป็นอย่างไร”

ท่านอ่องพยักหน้าอย่างเข้าใจ “เจ้าไม่อยู่เจอคู่หม้ายของตนเองก่อน
หรือ”

“งานราชการชักช้าไม่ได้พะยะค่ะ ถ้ามีวสานต่อกัน ก็ต้องได้พบกัน”
ชายหนุ่มเอ่ยเรื่องบุพเพวสานด้วยสีหน้าเรียบเฉยอย่างยิ่ง เขาไม่ได้สนใจคน
ถาม แต่คืบอาหารให้น้องสาวตนเองจนพูนจาน สีหน้าของเขาเมื่ออยู่กับน้อง
สาวช่างอ่อนโยน “เจ้ากินให้เยอะ จะได้อ้วนขึ้นอีกนิด”

“น่าน้อยใจจริงๆ พี่ชายใหญ่คืบอาหารให้แต่น้องหญิงสาม” ผู้พูดเรื่องนี้
ขึ้นมาคือท่านหญิงรองหวงหยุนอิง

“บอกน้องชายของเจ้าให้วางดาบไม้สิ มือเขาจะได้ว่างคืบอาหารให้เจ้า”

น้ำเสียงผู้พูดเย็นชา แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง นอกจากนี้ยังตำหนิคนที่ยังเล่น ดาบไม้บนโต๊ะอาหารอีกด้วย

“หยางอี้ยังเล็ก อาจเล่นไม่รู้เวลา” พระชายารองแก้ตัวแทนบุตรชาย นาง พยายามดึงดาบไม้ออกจากมือของเขา แต่ไม่กล้าใช้แรงมากเกินไป หวงหยาง อี้เอาแต่ใจ ไม่มีใครสามารถบอกให้เขาเลิกเล่นได้

“เขาอายุเก้าขวบแล้ว เด็กคนอื่นไปเรียนที่สำนักศึกษา ฝึกขี่ม้ากันหมด แล้ว” คำพูดนั้นไร้ความปราณี

“เขาเป็นน้องชายของเจ้า” ท่านอ๋องไม่พอใจที่บุตรชายคนเล็กถูกตำหนิ เพราะนั่นหมายถึงการตำหนิตัวเขาด้วย เรื่องที่หวงหยางอี้ยังไม่เข้าเรียนใน สำนักศึกษา ก็เป็นปัญหาที่ค้างคาอยู่เช่นกัน แต่พอบุตรชายคนเล็กร้องไห้ เขาก็ใจอ่อนทุกครั้งไป

“ถ้าเช่นนั้นเขาก็ควรจะเชื่อฟังพี่ชายของเขา วางดาบ!”

แม้จะกลัวพี่ชายมากเพียงใด แต่เมื่ออยู่ต่อหน้าบิดา หวงหยางอี้รู้ว่าเขา จะมีผู้คอยสนับสนุนเสมอ ไม่มีใครลงโทษเขาต่อหน้าบิดาได้ เพียงแต่เขาไม่สามารถทำอะไรพี่ชายใหญ่ได้ คนที่อยู่ใกล้และมักยอมให้เขารังแกเสมอคือ พี่หญิงสาม เด็กชายเงี้ยวดาบขึ้น หมายเหวี่ยงดาบเพื่อทำร้ายหวงซีเหยา

ทว่าก่อนที่จะถึงตัวท่านหญิงสาม มือขาวเรียวก็ยื่นมาจับปลาย ดาบไม้ไว้แน่น

“เจ้ากล้าดี...” เด็กชายต้องการไถ่ขาย แต่เมื่อเงยหน้าขึ้นเขาก็หุบปาก ทันที สตรีผู้นั้นสวมชุดสาวใช้ ใบหน้างดงามน่ารัก ทว่าดวงตาของนางเหมือน ปีศาจร้าย เพียงแค่ถูกจ้องมองก็ทำให้หนาวสั่นไปทั้งร่าง

เหวินเหิงเยว่กำปลายดาบไม้เอาไว้แน่น หากดวงตาของนางสามารถ ฆ่าคนได้ หวงหยางอี้คงจะตายไปแล้ว

บรรยากาศในห้องเจียบสนิ พวกเขาองสาวใช้ที่จับปลายดาบไม้ ของหวงหยางอี้เอาไว้ นี่คือนุตรชายคนเล็กที่ท่านอ๋องตามใจที่สุด แม้แต่พระ ชายารองเองก็ต้องยอมลงให้นุตรชายคนนี้ แต่สาวใช้คนหนึ่งกลับกล้าก้าว ออกมาเพื่อขัดใจเขา และดูเหมือนว่านางจะทำให้ปากเล็กๆ ที่พร้อมจะพ่น

ถ้อยคำไม่ได้ออกมาต้องหยุดเช่นกัน ดวงตาที่จ้องเด็กชายแปรเปลี่ยนเป็นสีช็อค
เมื่อเงยหน้าขึ้น เสียงหวานเอื่อยแผ่วเบา

“บ่าวเห็นว่าท่านชายเล็กต้องการเก็บดาบไม้จึงยื่นมันออกมา แต่ไม่มีใครออกมารับดาบไม้เลย บาวก็เลยมาช่วยเก็บดาบไม้ให้ท่านนั้น จริงหรือไม่
เจ้าคะท่านชาย...เล็ก” คำหลังนางก้มลงถามเด็กชาย แม้ว่าเขาไม่ตอบ แต่เมื่อ
อ้วนป้อมนั้นก็ยินยอมปล่อยดาบไม้ที่ถือไว้ทันที รวากับเป็นการยอมรับคำพูด
ของหญิงสาว

ทุกคนรู้ว่ามันไม่ใช่แบบนั้น ความจริงสาวใช้คนนี้ก็กล้าเข้ามาขัดขวาง
การกระทำของเจ้านายอย่างที่ไม่เคยมีใครกล้าทำมาก่อน แต่ถึงอย่างนั้นใคร
จะกล้ายอมรับว่านางกระทำการสิ่งที่ไม่ถูกต้อง เพราะถ้าหากพูดออกไป ก็เท่ากับ
ยอมรับพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของเด็กชายไม่ใช่หรือ บางทีนี่อาจเป็นทาง
เลือกที่ดีที่สุด

“ดีที่เจ้ารู้จักฟัง” เสียงของท่านชายใหญ่ดังขึ้น “ที่นี่คือโต๊ะอาหาร ไม่ใช่
สถานที่เล่น โดยเฉพาะของอันตราয়เช่นนี้ เมื่อเก็บดาบไม้แล้วก็กินเสีย”

หวงหยางอี้ไม่ได้สนใจพี่ชาย เขาลอบมองสาวใช้ที่ถือดาบไม้ของเขาก้าว
กลับไปยืนด้านหลังด้วยความรู้สึกยากจะอธิบาย แม้ว่าจะเป็นเด็ก แต่เขาก็ไม่
เคยกลัวใครมาก่อน นอกจากพี่ชายใหญ่ที่มักทำท่าจะดุเขาอยู่เสมอ แม้แต่
เสด็จพ่อก็ยังต้องฟังพี่ชายอยู่บ้าง กับคนอื่น เขารู้ว่าจะเอาแต่ใจได้ ไม่ว่าเรื่อง
ใดก็ตาม แต่ตอนนี้ดูเหมือนว่าจะมีอีกคนที่ทำให้เขารู้สึกหนาวไปถึงข้างในเพียง
แค่คิดว่านางกำลังจ้องมองเขาอยู่ เด็กชายตัวอ้วนอยู่ในที่ เขาโตพอจะเข้าใจแล้ว
ว่าสาวใช้เป็นเพียงคนที่เขาสามารถสั่งสอนหรือทำอะไรก็ได้โดยที่พวกนาง
จะไม่บ่นว่าหรือกล้าต่อต้านเขา เหตุใดสาวใช้ที่เขาไม่เคยพบหน้ากลับทำให้เขา
หวาดกลัวได้เพียงนี้

อาหารมื้อนั้นสงบเงียบกว่าปกติเพราะหวงหยางอี้ไม่ได้ก่อเรื่องใดๆ อีก
แต่ถึงอย่างนั้นมันก็ทำให้พระชายารองและบุตรสาวรู้ว่าสาวใช้คนใหม่ที่หวงชวี-
หนานหามาด้วยตัวของตัวเองนั้นไม่ธรรมดา แม้ว่าฉากหน้าของนางจะเหมือนหญิง
สาวที่อ่อนแอเพียงใด พวกเขาก็ไม่อาจประมาทสตรีผู้นี้ได้

หวงชวีหนานเหลือบมองสตรีที่ยืนอยู่ด้านหลังเล็กน้อย เมื่อครู่เขาเอง

ก็เห็นสิ่งที่หวัหยังอืดต้องการทำ เพียงแต่ไม่สามารถยื่นมือออกไปป้องกันได้
ทันเวลา หากเขาใช้วิธีอื่นที่ง่ายกว่า อาจทำให้เด็กคนนั้นบาดเจ็บได้ คิดไม่ถึง
ว่าชานเยวจะรวดเร็วเช่นนี้ อีกทั้งนางยังสามารถแก้สถานการณ์นี้ได้เป็นอย่างดี
ภายใต้ใบหน้าเรียบเฉยนั้นมีความพึงพอใจอยู่ไม่น้อย เขาอาจเลือกไม่ผิดที่
เสี่ยงรับสตรีผู้นี้เข้ามาทำงาน

เมื่อมืออาหารจบลง ก่อนที่เขาจะจากไป ท่านอ๋องยังเรียกมาพูดอีกเรื่อง
หนึ่ง “ปีนี้ชีเหยาจะอายุครบสิบหกปีแล้ว เจ้าไม่คิดหรือว่าถึงเวลาแล้วที่เราจะ
มองหาคู่ให้นาง ข้าคิดว่าจะให้นางทำความรู้จักกับหลานชายของเสนาบดีซู ปี
นี้เขาอายุสิบแปด เสนาบดีซูจะส่งเขาเข้ากองทัพ อีกไม่กี่ปีก็คงได้เลื่อนตำแหน่ง
ในระดับสูง”

“เรื่องนี้เอาไว้คุยกันเมื่อข้ากลับมาแล้วเถิดพะย่ะค่ะ อีกอย่าง...หยุนอิง
ยังไม่ได้ออกเรือน หากให้ชีเหยาออกเรือนก่อน คงจะเป็นเรื่องไม่เหมาะสม
เสด็จพ่อมองหาคู่ให้หยุนอิงก่อนดีกว่า ชีเหยายังเด็กเกินไป” น้ำเสียงของเขา
สุภาพ ทว่าเด็ดขาด

กล่าวคือเขาไม่ยอมให้บิดาจับคู่น้องสาวกับหลานชายเสนาบดีซูเด็ดขาด
ท่านปู่ของชายคนนั้นแม้มีตำแหน่งเป็นเสนาบดี แต่ประวัติไม่ได้ขาวสะอาดนัก
หลานชายของเขาย่อมไม่ธรรมดาเช่นกัน อายุสิบแปดแล้วเพิ่งจะเข้ากองทัพ

ชายหนุ่มไม่ได้บอกข้อมูลเหล่านี้ออกไป ดูเหมือนว่าทางนี้กำลังเร่งหา
ทางส่งน้องสาวของเขาออกจากจวนอ๋อง ภายหน้าจะกำจัดเขาอีกหรือไม่ก็ยังไม่รู้

สายตาที่มองบิดาเยือกเย็น ท่านอ๋องแสรังก้มหน้าตีหมา ไม่รู้ว่าเพราะ
อะไรเขาจึงได้กล่าวบุตรชายคนนี้ยิ่งนัก หรือเป็นเพราะว่าอีกฝ่ายมีช่องโหว่ซึ่งเป็น
เสด็จลุงคอยหนุนหลังอยู่

มืออาหารจบลงเช่นนั้น แต่ในระหว่างที่กำลังจะเดินออกไป เด็กชาย
ก็เดินมายืนอยู่เบื้องหน้าสาวใช้ ตอนนี้เขาสงบสติอารมณ์ได้แล้ว และพบว่ามัน
น่าขันที่เขาจะกล่าวสาวใช้คนหนึ่ง จึ้ย้นมืออ้วนป้อมออกไป ร้องสั่งด้วยเสียง
ดังเพื่อแสดงอำนาจของตน